

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
6808 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἀθηναίς. Ἱστορικὴ σελίς, ὑπὸ Γ. Κ. Κ.
- Ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἐν Ἑλλάδι. Ἐπιστολὴ Ι. Πολέμη.
- Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀρχιερέως Κριεζῆ Γράμμα Μηνῶ Καταιχογιάντη. — Ὁ Κομισσάριος Κλήρης. — Γράμμα Δημητρίου Ὑψηλάντου.
- Τὸ Σάβτι - Τὰ Σίνα. Εἰκόνας ἐκ τοῦ παιδικοῦ βίου, ὑπὸ Ἀγ. Κωνσταντινίδου.
- Κορακάκι. Ρωσικὴ φιλολογία. Μῦθος Κριλῶφ, ὑπὸ Π. Α. Αζιάτου.
- Ὀλγα, Μοδιστορία Λουδοβίκου Ἐνώ. (Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Συνέχεια.
- Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς χρωματολογίας. βιβλιοκρισία Μ. Τσακίρογλου.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγχώρια — Ἐξωτερικά — Ἀρχαιολογία κ.τ.λ.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΑΘΗΝΑΙΣ

(Ἱστορικὴ σελίς).

Ἐν τινὶ οἰκίᾳ τῆς μακαρίου πόλεως τῆς Παλλάδος, νεάνις δεκαεξαετίας, ἐνδεδυμένη πένθημα ἱμάτια καὶ ἔχουσα ἀτημελῶς διατεθειμένη τὴν μέλαιναν αὐτῆς κόμην καὶ δακρυβρέκτους τοὺς γλαυκοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, ἐκάθητο ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἔχουσα δὲ ἐν χειρὶ βιβλίον τι ἐφαίνετο ἀναγιγνώσκουσα· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἐκ τῶν ἀναγιγνώσκωμένων ἠνύθει ἐκ τῆς κατατηκούσης αὐτὴν λύπης, ἀφείσα τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς παρακειμένης τραπέζης, ἔσυρε νωχελῶς τὸν ἐπ' αὐτῆς κείμενον κάλαθον, ἐθα ἦσαν τὰ συνῆθη αὐτῆς ἐργόχειρα καὶ ἔλαβε τὸ πρῶτον τυχόν. Ἦρξάτο νὰ ἐργαζῆται, ὅτε αἴφνης ἠνοιχθῆ ἡ θύρα καὶ εἶδεν εἰσερχομένους τοὺς δύο αὐτῆς ἀδελφοὺς.

Ἀπέτεινε πρὸς αὐτοὺς περιέργως βλέμματα, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τῆς παρακαίρου ταύτης ἐπισκέψεως αὐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν βλεμμάτων τῶν ἀδελφῶν τῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐαρέστους εἰκασίας.

Ἀνηγέρθη ὁμως καὶ ἀπομάχασα τοὺς ἐκ τῶν δακρῶν ὑγροὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, προὐχώρησε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς, τοὺς ἐνηγαλίσθη φιλοφρόνως, εἶτα λαβοῦσα πάλιν τὸ ἐργόχειρον περιέμενεν ἀνυπομόνως ν' ἀκούσῃ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπισκέψεως τῶν. Ἄλλ' οὗτοι ἐπὶ πολὺ ἔμμενον σιωπῶντες, ρίπτοντες ἐμφαντικὰ βλέμματα ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον καὶ προκαλούμενοι ἀμοιβαίως, τίς πρῶτος νὰ ποιήσῃ ἔναρξιν τῆς οἰκίας.

Δεινὴ ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Ἀθηναίδα, — αὐτὸ τὸ ὄνομα ἤκουεν ἡ νέα παρθένος, — ἡ καρδιά τῆς ἐπαλλεν ἐξ ἰσχυροτάτης συγκινήσεως, μὴ δυναμένη δὲ νὰ ὑποφέρῃ τὴν σιωπὴν :

— Ἀγαπητέ μοι Οὐαλέριε, εἶπεν, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν πρεσβύτερον, προβλέπω ὅτι νέον δυστύχημα μέλλετε νὰ μοι ἀναγγείλητε. Μὴ βραδύνετε, πρὸς Θεοῦ, διότι ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς ἀθεθαίτητος καὶ ἀμφιβολίας εἶναι πολὺ ὀλεθριωτέρα καὶ αὐτῆς τοῦ δυστυχήματος τῆς ἀγγελίας. Μὴ φοβεῖσθε, δὲν θὰ προξενήσῃ μείζονα ἐντύπωσιν τοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συμβάντος θανάτου τοῦ πατρὸς μου.

— Ἦλθομεν, ἀπεκρίνατο, νὰ σοὶ καταστήσωμεν γνωστὴν τὴν διαθήκην τοῦ πατρὸς μας.

— Ἄ! Θεέ μου! ἀπεκρίνατο ἡ Ἀθηναίς, ὡσεὶ ἐπανερχομένη εἰς ἑαυτήν, καὶ διὰ τὴν μικρὰν ταύτην αἰτίαν μ' ἐθέσατε διὰ τοῦ παραδόξου ὕμῶν τρόπου εἰς τοιαύτην ἀδημονίαν;

— Ἐλουπούμεθα νὰ σοὶ προξενήσωμεν τὴν δυσάρεστον, ἢν ἔμελλε νὰ σοὶ ἐπιφέρῃ ἡ εἰδήσις αὕτη.

— Τί λυπηρὸν ἢ τί δυσάρεστον δι' ἐμὲ ἠδύνατο νὰ περιέχῃ ἡ διαθήκη τοῦ πατρὸς μας;

— Ὁ πατὴρ ἡμῶν διὰ τῆς διαθήκης του μᾶς ἐπιτάσσει νὰ σοὶ δώσωμεν ἕκατὸν χρυσὰ νομίσματα, λέγει θέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης βαλάντιον.

— Εἰς τί νὰ χρησιμοποιοῦσῃ ταῦτα;

— Δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ σοὶ το ὑπαγορεύσωμεν· ἡμεῖς σεβόμενοι τὰς τελευταίας βουλήσεις του ἐκπληροῦμεν προθύμως ταύτας παραδίδοντες εἰς σὲ μὲν τὸ ὀρισθὲν κληροδότημα, ἀναλαμβάνοντες δ' ἡμεῖς τὴν διεύθυνσιν τῆς λοιπῆς περιουσίας του.

— Καὶ εἰς ἐμὲ δὲν καταλείπει οὐδὲν ἐκ τῆς περιουσίας αὐτοῦ; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Ἀθηναίς.

— Ἴδου ἡ διαθήκη, βεβαιώθητι.

Ἦπλωσε μηχανικῶς τὴν χεῖρα, ὡς διὰ νὰ λάβῃ τὸ προσφερόμενον, ἀλλὰ πάλιν ἀπέσυρε ταύτην μετὰ φρίκης, καὶ χεῖμαρροι δακρῶν ἀπέρρευσαν ἐκ τῶν ἠδῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Συνελθοῦσα δὲ μετ' ὀλίγον:

— Καὶ θὰ ἐκπληρώσῃτε ἀκριβῶς τὴν διαθήκην ταύτην; Δὲν εἶσθε ἀδελφοί;

— Ὅ, τι ἀπεφάσισεν ὁ πατὴρ, ἀπεκρίναντο συγχρόνως ἀμφοτέροι, εἶναι δι' ἡμᾶς ἱερόν.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησε περιπαθῶς ἡ Ἀθηναίς, ἐὰν ἐπέσυρα κατὰ τι τὴν πα-

τρικὴν ὀργὴν, τί ἐπραξα ὅπως κηρυχθῶ ἀναξία καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης;

— Ὅταν ὁ πατὴρ σε ἀποκληροῖ, νομίζεις ὅτι οἱ ἀδελφοὶ θὰ σοὶ παραχωρήσωσι τὴν ἰδικὴν τῶν περιουσιῶν;

— Καὶ τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ; ὑπέλαθε μετ' ἀπελπισίας ἡ Ἀθηναίς.

— Ν' ἀναχωρήσῃς σήμερον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀπεκρίναντο ψυχρῶς.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἠνάγκασε τὴν Ἀθηναίδα ν' ἀναφωνήσῃ :

— Δὲν ἀπομακρύνομαι ἀπὸ τῆς οἰκίας ταύτης· οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ με ἐκβάλῃ.

— Ἡμεῖς, ἐφώνησαν, ἡμεῖς, ἐὰν θελήσῃς νὰ ἐπιμείνῃς.

Καὶ ἠγέρθησαν ἵνα ἐκπληρώσωσι τὴν ἀπειλὴν αὐτῶν. Τοῦτο τοσαύτην προὔξενεσι θλίψιν καὶ ἀδημονίαν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀθηναίδος, ὅστε ἡ ταλαίπωρος κόρη ἐλειποθύμησεν. Ἡ πρὸς μητρὸς θεῖα τῆς εὐρισκομένη ἐν τῷ παρακειμένῳ θαλάμῳ ἔσπευσε δραμαίως, ἐν ᾧ σιωπηλοὶ ἀπεμακρύνοντο οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς.

Ἀφ' οὗ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν ἡ Ἀθηναίς, καὶ ἠνέψε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀναπολοῦσα τὰ διατρέξαντα, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἄτινα, ὡς ἀπὸ κρήνης, κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὠχρῶν αὐτῆς παρεῖων. Ἡ ἀγαθὴ γραῦς μάτην ἐπειράτο νὰ πείσῃ τὴν ἀνεψιᾶν ὅτι ἦν εἰσέτι καιρὸς, ἐὰν καταφύγῃ εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ δικαστήρια.

— Ποῖον δικαίωμα ἔχομεν, ἀπεκρίνατο ὀλοῦζουσα ἡ Ἀθηναίς, νὰ ζητήσωμεν τὴν συνδρομὴν τῶν ξένων, ὅταν ὁ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ μὲ ἐκδιώκουν; Πῶς νὰ κινήσω τὴν συμπάθειαν τῶν ξένων, ὅταν ὁ πατὴρ μὲ ἀποκληροῖ καὶ οἱ ἀδελφοὶ μὲ ἀποβάλλουσι; Καὶ ἀνελύθη πάλιν εἰς δάκρυα.

Ἡ θεῖα τῆς ἐλεήσασα αὐτὴν :

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπεν, ἐγέρθητι, ἔλθε εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἀκολουθῶς ἄς μεταβῶμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐνώπιον τῆς ἐναρέτου Βασιλίσσης Πουλχερίας θὰ δυνηθῶμεν, ἔχω πεποιθήσιν, νὰ τύχωμεν δικαιοσύνης.

* *

Ἐν τῇ λαμπροτέρῃ καὶ μεγαλειτέρῃ τῶν αἰθουσῶν τοῦ Βυζαντιτικοῦ Αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ ὑψοῦτο θρόνος μεγαλοπρεπῆς, ἔχων τὸ στέγασμα ἐκ πολυτίμου μέλανος ἐπιχρῶου. Ὑπεράνω δ' αὐτοῦ ἦν προσηρητημένος μέγας ἐσταυρωμένος ἐλεφάντινος. Ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκάθητο γυνὴ μεσήλιξ ἀναστήματος μετρίου καὶ καλλονῆς ἐξαισίας οἱ ὀφθαλ-

μοί της, σκοτεινού κυανού χρώματος, ξ-
λαμπον, ή φυσιογνωμία της έδεικνε φύ-
σιν ανδρικήν, ένάρετον και έξογον. Έξ
της ζώνης κατέπιπεν επί του μαύρου
μεταξωτού ύποδέτου αύτης, μακρόν κομ-
βόλογιον, ούτινος έκαστος κόμβος ήν
σμάραγδος ή μαργαρίτης, επί του στή-
θους της έλαμπε μέγας χρυσούς σταυρός,
έκαστη δέ κίνησις της λεπτής και λευ-
κής αύτης χειρός, έπροξένει θάμβωσιν έ-
νεκα της άδαμαντινού σφενδόνης του δα-
κτυλιδίου της.

Ην ή αίθουσα των δημοσίων άκροά-
σεων ή δέ γυνή Πουλχερία, ή θυγάτηρ
του Άρκαδίου, ή ήθύνασα τας τύχας του
Βυζαντιακού κράτους, κατά τόν χρόνον
της ανηλικιότητος του άδελφου αύτης
Θεοδοσίου του Μικρού.

Άνοιχθεισών των πυλών της αίθού-
σης, και έπιτραπέισις της εισόδου προς
τους έχοντας να έκφράσωσι παράπονα
ένώπιον της βασιλείσσης, στρέψασα Αθή
τους όφθαλμούς έπισκόπει μετά προσοχής
τους χαρακτήρας ενός έκάστου των εί-
σερχομένων· είλκυσαν δέ ιδίως την προ-
σοχήν της δύο γυναικας ιστάμεναι μετά
συστολής και εύσημοσύνης έν τινι γω-
νία. Εφαινοντο εύτυχεις ότι θα ήζιούντο,
έστω και τελευτάται, να τύχωσιν άκροά-
σεως. Η μία ήν πεντηκοντούτης περίπου
ή δέ έτέρα, καιτοι κεκαλυμμένη, έφαί-
νετο νεαρωτάτη. Ίδουσα ταύτας ή Πουλ-
χερία πέμψει ένα τών διαγγελέων, ένα
πρώτας ταύτας καλέση εις άκρόασιν.

Πλησιάσασα προς τόν θρόνον ή Άθη-
ναίς—διότι αυτή ήν—άνύψασε τό άπο-
κρύπτον τό πρόσωπόν της κάλυμμα. Τα
έξοχα άλλοτε, νύν δέ ύπό της λύπης ήλ-
λωιωμένα χαρακτηριστικά του μελαγχροί-
νου όλίγον προσώπου αύτης, οι ώραιοι
γλαυκοί αύτης όφθαλμοί, άπέπνεον συμ-
πάθειαν, ύφ' ής ταχέως κατελήφθη ή φι-
λάνθρωπος Πουλχερία.

— Ποία αίτία σας φέρει ένώπιόν μου,
ήρώτησε φιλοφρόνως.

— Η νέα αυτή άνεψία μου είναι θυ-
γάτηρ του έν Άθήναις φιλοσόφου Λεον-
τίου, άπεκρίνατο ή πρεσβυτέρα, όστις
άποβιάσας κατέλιπε πάσαν την περιου-
σίαν αυτού εις τους δύο άδελφούς της
κληροδοτήσας μόνον έκάτo νομίσματα εις
την δυστυχή Άθηναίδα. Οι άδελφοί δέ
άπέβαλον αυτήν της πατρικής οικίας
και τούτου ένεκα καταφεύγει ένώπιόν Σου
και επικαλείται την δικαιοσύνην και τόν
έλεον.

— Πολύ άσπλαγχνος πατήρ, είπεν ή
βασιλίσα.

— Δέν τολμώ, άπεκρίνατο ή Άθηναίς,
ν' άποδώσω τοιαύτην μομφήν εις τόν
πατέρα μου. Μέχρι της στιγμής του θά-
νάτου του έδιδε δείγματα φιλοστοργίας
και αγαθότητος προς έμέ. Έν ψ ήγάπα
καθ' ύπερβολήν, έν ψ έφρόντισε περί της
άνατροφής και εκπαίδευσέως μου, έν ψ
έπειράτο να με καταστήσει εύτυχή, δέν
ήτό ποτε δυνατόν ν' άμαυρώσει τας αγα-
θας ταύτας πράξεις κατά την ώραν του
θανάτου του.

— Άλλ' είπατε, διακόπτει ή βασιλί-
σα ότι ύπάρχει διαθέκη έπιθυμείτε λοι-
πόν την άκρόωσιν;

— Έπειδή, προσεπιλέγει ή Άθηναίς,
ό πατήρ μου, ως είπον, με ήγάπα περι-
παθώς, φρονώ ότι ούδέποτε έκουσίως
έσκόπει να με στερήσει της πατρίας
ουσίας. Έξαιτουμένη λοιπόν την άκύ-
ρωσιν της διαθέκης, νομίζω ότι δέν άν-
τιπράττω εις την πατρικήν του θέλησιν.

— Θείε σας άποδοθή τό δίκαιον, εί-
πεν ή βασιλίσα.

* * *
Ο ήλιος άνέτειλεν ήδη· αι πρώται αύ-
του ροδόχροι ακτίνες διεσκεδάννυντο έν
τη όμίχλη, ήτις έκάλυπτεν εισέτι τας κο-
ρυφάς του Βυζαντίου.

Ην ή πρώτη Μαΐου του 421.

Οι βαρύγδουποι και πολυπληθείς κώ-
δωνες της Αγίας Σοφίας και των άπέι-
ρων εκκλησιών του Βυζαντίου άντήχουν,
άναγγελλόντες τω λαφ την έλευσιν λαμ-
πρότατης έορτής άγγελιαφόροι διέτρεχον
τας όδους διευθυνόμενοι εις τας Πατριαρ-
χεια, τους Μεγιστάνας και τας άρχάς.
Μετ' όλίγον σύμψας ό λαός του Βυζαν-
τίου έσπευδε και συνάθητο, εις τόν Ίπ-
πόδρομον, ένα θεωρήσει την λαμπράν βα-
σιλικήν συνοδείαν, μεταβαίνουσαν από
των άνακτόρων εις τόν ναόν της Αγίας
Σοφίας. Την 9ην άκριβώς ώραν μέγας
θύρυος ήγήθη μεταξύ του πλήθους και
φωναί άντήχησαν ήτο ή συνοδεία.

Προύπορευετο ό Πατριάρχης, φέρων διά
της μίας χειρός την ποιμαντορικήν του
ράβδον, διά της άλλης δέ μέγαν χρυσόν
σταυρόν· πάρηκολούθουν πληθύς άρχιε-
ρέων, πάσης τάξεως και παντός βαθμού
έκκλησιαστικών αξιωματών, ένδεδυμένοι
λαμπρά ιερατικά άμφια και μανδύας.
Έπηκολούθει συνοδεία Μεγιστάνων, έν
μέσφ των όποιων, άπαστρέπτουσα έκ χα-
ράς, έβάδιζε μεγαλοπρεπώς ή βασιλίσα
Πουλχερία έχουσα ένθεν μέν τόν άδελφόν
της Θεοδοσίον, ένθεν δέ νεάνιδα μεγαλο-
πρεπώς έστολισμένην, ήτις, καιτοι δειλή
και άτολμος, έδεικνυε προς τους πολυ-
πληθείς θεατάς άπαρκαμίλλου καλλονής
θέλητρα.

— Τις είναι ή νεανίς αυτή; έλεγεν ό
μέν.— Όποία έξαισία ώραιότης! ό δέ.—
Όποία παρθενική αιδώς! ό τρίτος. Και ή
συνοδεία προέβαιεν έως ότου άφικετο εις
τόν ναόν.

Ο ναός της Αγίας Σοφίας ήν έστολι-
σμένος διά των πομπωδεστέρων αυτού πα-
ρασήμων χιλιάδες λαμπάδων έκαιον, τε-
ταγμένοι περί τό θυσιαστήριον μέχρι του
θόλου. Ο ήλιος εισδύων διά των πολυ-
χρώων ύέλων, διέκνυε χρυσάς κυανάς, έρι-
θράς ακτίνας επί του προσώπου των παρι-
σταμένων. Τα στασίδια κατείχοντο ήδη
ύπό των προϊσταμένων της Πολιτείας και
Έκκλησίας ό χρυσός, ή μετάξα, και οι
άδάμαντες έφαινοντο πανταχού έν άφθο-
νία. Αί λυχνίαί, τας εκκλησιαστικά σκευή
ήσαν χρυσά.

Ην έντως θέαμα μαγευτικώτατον και

ικανώτατον να διεγειρή την φαντασίαν...

Μετ' όλίγον ή συνοδεία έξήλθε και ή
Άθηναίς μετονομασθείσα Εύδοκία, με-
τέβη εις τας άνάκτορα χριστιανή, σύζυ-
γος και βασιλίσα.

* * *
Μόλις ήρχισε να ύποψώση ή ροδόχρ-
αυλος του Μαΐου Ηώς, ό Ουαλέριος έξυ-
πνήσας παρετήρησε παρά την κλίνην του,
τόν άδελφόν αυτού Γενέσιον σύννου.

— Πώς σ' έδώ; Πόθεν τοιαύτη σπουδή;

— Ηλθον, άπεκρίνατο ό Γενέσιος, να
σοί άναγγείλω ότι ή Άθηναίς έγένετο
σύζυγος του Αυτοκράτορος της Κωνσταν-
τινουπόλεως Θεοδοσίου. Ναός άφικομένη
εις Πειραιά χθές την έσπέραν βεβαίοι έπι-
σήμως την είδησιν ταύτην εις τας ένταύ-
θα Άρχάς. Φίλος μου δέ τις μοί άνήγ-
γειλε μυστικώς ότι ύπάρχει και περί ή-
μών μυστική διαταγή. Ίσως άπωλέσαμεν
την περιουσίαν μας...

— Α! είπεν ό Ουαλέριος, εκείνη, ή-
τις άνήλθεν επί Αυτοκρατορικού θρόνου,
ουδέποτε θα πράξη τοιούτον έργον.

— Ίσως έπαναλαμβάνει ό Γενέσιος, μάς
έδικινητή και δικαίως ό τρόπος, δι' ου
έδιώξαμεν αυτήν ήτο άποτρόπαιος, άπάν-
θρωπος και άνηλεής.

Όμιλών ούτως ό Γενέσιος, ένόμιζεν ότι
προτοιμαζεν έκείτον, προς ύποδοχήν μελ-
λούσης συμφοράς.

Την στιγμήν εκείνην εισέρχεται δρο-
μαίως ύπηρέτης, και άναγγέλλει τοις ά-
δελφοίς την άφιξιν του Διοικητού μετά
πολυαριθμού συνοδείας. Άνηρέθησαν και
έξήλθον προς ύποδοχήν τεταραγμένοι, ά-
νήσυχοι. Μετά τας συνήθεις φιλοφρονήσεις,
ό Διοικητής συνέστησεν αυτούς δύο Αυ-
τοκρατορικούς έκ Κωνσταντινουπόλεως
πρέσβεις, όστινες τοις ένεχείρισαν μέγαν
φακέλλον, φέροντα τας σήματα του Αυ-
τοκράτορος.

Έλαβον τόν φακέλλον είπερ ποτέ συγ-
κεκινημένοι και μη τολμώντες να διαρ-
ρήξωσι τας σφραγίδας· επί τέλους ανοί-
ξαντες, διέγνωσαν τόν χαρακτήρα της ά-
δελφής των και άνέγνωσαν :

• Αγαπητοί μοι άδελφοί!

• Η Θεία Πρόνοια χρωμένη ύμας ως όρ-
γανα, προς εκτέλεσιν των άνεξερευνητών
αύτης βουλών, άνύψασέ με, ει και άνα-
ξίαν, εις τόν Αυτοκρατορικόν θρόνον της
Κωνσταντινουπόλεως. Δέν άμνημονώ της
ύφ' ύμών σκληράς και άνηλεούς εξώσεώς
μου έκ της πατρίας οικίας· αλλά μη μνη-
σικακούσασα, τούναντίον μάστιχα όμολο-
γούσα και χάριν, άνταποδίδω ταύτην,
διορίζουσα διά του βασιλέως και συζύγου
μου, τόν μέν Ουαλέριον έπαρχον των Ίλ-
λυριών, τόν δέ Μάγιστρον ως έκ των έγ-
κλείστων περιγαμηθών καταφαίνεται.

• Παρακαλώ δ' ύμας, πριν ή μεταβήτε
εις τας θέσεις σας, σπεύσατε διά της έ-
πίτηδες άποσταλείσης νηός, όπως σας ά-
σπασθώ έγκαρδίως.

• Εύδοκία.

Δάκρυα μετανοίας, εύγνωμοσύνης και

άγαλλιάσεως έκάλυψαν τό πρόσωπον άμ-
φοτέρων των άδελφών. Ότε δέ ή συνο-
δεία μετά του Διοικητού άπεμακρύνετο,
οι δύο άδελφοί ήσαν ήδη έτοιμοι προς
άπόπλουν.

Γ. Κ. Κ.

• Άνεξαρτήτως της εύγνωμοσύνης και της αγάπης,
ήν ή Έβδομάς τρέφει προς την Γαλλίαν, έν τούτοις
αι ύπέρ της έμμονής εις τα πάτρια και αι κατά της
άπαρνήσεως του έθνικού χαρακτήρος ιδέαι της είνε
τόσον σαφώς καθορισμένοι, ώστε εύχαριστως δημο-
συνείδη την κατωτέρα επιστολήν, ήν μετά δικαίου έλ-
γους έγραψεν ό έν Παρισίοις συνεργάτης της, έπιφυ-
λαττομένη προσεχώς να μελετήση τό δια ταύτης ά-
νακινούμενον ζήτημα.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

(Έπιστολή έκ Παρισίων.)

Αγαπητέ μου,

Η σημερινή μου επιστολή θα σε λυ-
πήση βεβαίως, μαθε όμως ότι αυτό κ' έγώ
επίδιώκω· θέλω να λυπησώ και εσύ και ό
λους τους άναγνώστας της φίλης Έβδο-
μάδος και όλους, όσοι έχουν μίαν στα-
γόνα ελληνικού αίματος μέσα εις την
καρδίαν των και υποθέτω ότι δέν είνε ό-
λίγοι.

Τό χέρι μου άκόμη τρέμει από τόν θυ-
μόν μου, ένψ σου γράφα τας όλίγας αυτές
γραμμάς. Πρόκειται περί ζητήματος πολύ
σοβαρού, έθνικού ζητήματος, τό όποιον
ή Έβδομάς έχει χρέος ν' άνακινήσει, ως
άνεκίνησε μέχρι τούδε πολλά τοιαύτα
παρόμοια ζητήματα και μετά αξιοθαυ-
μάστου θάρρους ανέλαβεν άγώνας κοινω-
νικούς και έθνικούς άκόμη.

Χθές, όλίγον πρό της ώρας του δείπνου,
έλαβον παρατούένταυθα διαμέμοντος αγα-
πητού μου κ. Δ. Βικέλα επιστολήν, έν-
τός της όποιας μοί ένέκλειεν έν εισιτή-
ριον διά την συνεδρίασιν του «Γαλλικού
Δεσμού» (Alliance française). Ό θε-
σμός ούτος, ώφελιμώτατος άλλως τε διά
την Γαλλίαν, είναι είδος Έθνικού συλλόγου
προς διάδοσιν της Γαλλικής γλώσσης εις
τας άποικίας και έν γένει έκτός της Γαλ-
λίας, ή δέ συνεδρίασις ήτο διά τας 8 1/2
μ. μ. εις την μεγάλην άμφιθεατρικήν αί-
θουσαν της Sorbonne.

Είχα την κακήν τύχην να υπάγω έκεί
έκ των πρώτων, διότι κατοικώ άκριβώς
άπέναντι, και να καταλάβω μίαν θέσιν
έκ των πλησιεστέρων προς τό προεδριον,
μετ' όλίγον περί τας δύο χιλιάδας ά-
κροατών κτεκλύσαν όλόκληρον την αί-
θουσαν και τας θύρας και τας θεωρείς μέ-
χρι της στέγης άνδρες και νέοι και γέροι
και κυριαί και δεσποινίδες άπειροι, άνα-
μιξ τώ ώρατον και τό άσχημον φύλον.

Άνέμενον έκεί μετ' άνοπομονησίας διότι
εις τό πρόγραμμα άνεφέρτε μεταξύ άλ-
λων ότι ό κ. Gaston Deschamps, τέως

μέλος της έν Άθήναις Γαλλικής Σχολής,
έπρόκειτο να όμιλήση περί της γαλλικής
επίδρασεως έν τή Ανατολή, και τό θέμα,
καθώς βλέπεις, μ' ένδιέφερον ένθικώς. Άλ-
λως τε υπήρχεν εις τό πρόγραμμα και
τό όνομα των Άθηνών, της αγαπημένης
μου πατρίδος, την όποίαν όνειρεύομαι
κάθε νύκτα. Μεθ' όλα ταύτα θα έννοης
βεβαίως πόσον έκορυφούτο ή άνοπομονη-
σία μου, έφ' όσον περτείνεται ή έναρξίς
της συνεδρίασεως.

Επί τέλους ό κ. Deschamps ήρξατο
της όμιλίης του. Ό ρήτωρ είχε γλυκειάν
την φυσιογνωμίαν και γλυκυτέραν την
φωνήν, άλλ' ό λόγος του, μεθ' όλας τας
άκτινοβόλους εύφυλογίας, αι όποιαι
τόν έστόλιζον ήτο καθ' ύπερβολήν έπι-
πόλαιος και ούχι τόσο δικαίος, όσον
τόν έπερίμενα· έίτε διότι παρεφέρτε μέ-
γαν ματαιότητος ύπό του αίθήματος
τού γαλλισμού, έίτε διότι παραφερόμε-
νος και κατά την έν Άθήναις διαμονήν
του ύπό του ίδίου αίσθήματος έμυώπει
και ήμιτελώς ή μάλλον άτελώς άντε-
λαμβάνετο. Μεταξύ άλλων, φαντάσθη,
έξελάμβανε τό πολυβρύλητον δράμα
«Ρισχελιέ», τό όποιον, άνόητον αυτό
καθ' έαυτό και έτι άνοητότερα μεταφρα-
σθέν, έδιδάσκετο τω καιρψ έκείνω από της
έν Άθήναις σκηνης, τό έξελάμβανε, λέγω,
ως πρωτότυπον ελληνικόν έργον, του ό-
ποίου ό ήρωα, ό Ρισχελιέ δηλ. ήτο, έ-
λεγεν ό ρήτωρ, έραστής της Μαριόν δέ
Δόρμ. Οι γάλλοι, οι όποιοι γνωρίζουν
την ιστορίαν των, πολύ περισσότερον άφ'
όσον δυστυχώς ήμείς γνωρίζομεν την έν
Σαλαμίνη ναυμαχίαν, έξεραγγήσαν εις εί-
ρωνικούς γέλωτας και εις παταγώδη χει-
ροκροτήματα, ή δέ ειρωνία των διεδόθη
και εις αυτό τό προεδριον.

Και ως προς αυτό, ως είνε καλά εκεί-
νοι, οι όποιοι είμπορούν, και όφείλουν να
διωρθώσουν τό ελληνικόν ήθελον και έν
τούτοις άδιαφορούν. Ό,τι όμως μ' ένέν-
τησε μέσα εις τας σπλάγγνα, ό,τι μ' έ-
καμε να διακρύσω, ό,τι μ' έκαμε να πονέσω
κατάκαρδα ήσαν αι δύο άληθείς και δί-
καιαι παρατορήσεις του κ. Deschamps,
τας όποιας αυτός μέν μετ' έγωισμού άνέ-
φερον, οι δέ Γάλλοι έχειροκρότου μετ' έ-
θνικής ύπερηφανίας. Ελπίζων δηλ. ό
ρήτωρ ότι μετ' όλίγα έτη θα είναι έξη-
πλωμένη καθ' όλόκληρίαν ή Γαλλική
γλώσσα εις την Ανατολήν, έλεγεν ότι ήδη
εις την άνωτέραν κοινωικήν τάξιν των
Άθηνών έξέλιπε πλέον έντελώς ή Έλλη-
νική και ότι έν τη οικογενεία, έν ταίς συ-
ναστροφαις, έν τοις χοροίς όμιλείται μό-
νον ή γαλλική ως γλώσσα πατριος. Και
έμειδιά ειρωνευόμενος και ύπερηφανυόμε-
νος ό ρήτωρ, άνεκαγγάξε δέ τό πολυπλη-
θές άκροατήριον· και δέν είχεν άδικον να
παραβάλλη την Έλλάδα διά την άρνησιν
της γλώσσης και διά την εγκόλπωσιν των
γαλλικών ήθών προς τας άποικίας έκείνας
της Ευρώπης, τας μόλις πρό όλίγων έτών
έκπολιτισθείας! Αίσχος! αίσχος! αι
δεσποινίδες, αι έξερχόμεναι των καλλιτέ-
ρων άθηναϊκών παρθεναγωγείων και αι

όποιαί πρόκειται να γείνουν μητέρες, όμι-
λούσιν όρθότατα την γαλλικήν, και δέν
είνε εις θέσιν ούτα μίαν φράσιν να έξηγή-
σουν από τους άπλουστέρους Έλληνας
συγγραφείς, περί των όποιων μετ' εύλα-
θείας όμιλούσιν οι Γάλλοι. Η μόνη πνευ-
ματική τροφή των ελληνίδων, έλεγεν ό κ.
Deschamps, είνε οι Γάλλοι μυθιστοριογρά-
φοι και οι Γάλλοι ποιηταί, ό δέ Geor-
ges Honet είνε ό προσφιλέστατος των συν-
γραφέυς! Γέλως άπλητος διεδόθη και πά-
λιν εις τό άκροατήριον, έν ψ ό ρήτωρ, ύ-
ψών επί μάλλον την φωνήν του, έν άκού-
σθή περισσώτερον, προσέθετε· εις τους
πρόποδας της Άκροπόλεως και ούχι μα-
κράν του Θησαίου άκούονται καθ' έκάστην
οι ήχοι της Mamselle Nitouche! Ό
ένθουσιασμός των άκροατών ήτο άπερί-
γραπτος και τας χειροκροτήματα των θα
ήκούοντο υποθέτω μέχρι του γραφείου
σου. Εγώ έσκέφθην να φύγω, να τραπώ
εις φυγήν, άλλ' όπισθεν μου ήτο τόσο
συνεσφιγμένον τό πλήθος, ώστε δέν ήδυ-
νάμην ούτε να κινήθω από την θέσιν μου·
ήτο ως τοίχος φυλακής, ό όποιος με πε-
ριέκλειε, και ίδού διατι σου έγραφον άνω-
τέρω ότι κατά κακήν μου τύχην έπήγα
έκει έκ των πρώτων.

Η Έβδομάς, ή όποία κατά τό πρό-
γραμμα της έχει καθήκον να κινή τοιαύτα
έθνικά ζητήματα, δέν πρέπει να κλείση
την επιστολήν μου μέσα εις τό σωτάρι
της, άλλ' άπεναντίας πρέπει να φωνάξη, να
φωνάξη με όλην την δύναμιν των πνευμό-
νων της και να μελετήση την γελοίαν έ-
κείνην άνωτέραν κοινωικήν τάξιν των
Άθηνών, ή όποία διά της άπαρνήσεως
της Έλληνικής γλώσσης γίνεται αίτία
χλευασμού της πατρίδος μας.

Την γλώσσάν μας, την γλώσσάν μας δι-
όνομα του Θεού! Αυτή είναι ή Έλλάς,
αυτή είναι ή πατρίς μας, εις αυτήν όφεί-
λομεν την έλευθερίαν μας.

Έν Παρισίοις.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΡΙΕΖΗ

(Γκιουράλις διά την άνεξαρτήσιν
του Έθνους.)

[Συνείχεια].

Μετά την άποστολήν των 40 ναυτών, ούς ό άρχη-
γός Κριεζής έπεμφεν ύπό τόν άδελφόν του Παναγιώ-
την και τόν Ντίετη Δαλεχάν, ένα ναυτολόγησιν, ό
Μηνάς Κατοικιογιάννης, προς όν έγραψε να τους συνο-
δεύση μέχρις ότου φθάσωσι προς τόν έν Άθήναις Ζα-
χαρίσαν, τψ άπήνηται διά της έξης επιστολής.

ΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΕΙΚΟΓΙΑΝΝΗ

Την εύχεται σου, Καπετάν Άλέξανδρε, ά-
δελφικώς άσπαζόμενος προσκωνών.

Εγώ δέν σας έγραφα τώρα όγλήγορα,
είπειδή και δέν είχα καμίαν αίτίαν, άλλ'

ούτε κανένα νέον, ἐξ ἧν τὴν ἡμέραν, ὅπου ἐβγήκα ἀπὸ τὰ αὐτόθι, ὅπου σὰς ἔστειλα καὶ τὰ γράμματά· διὰ δὲ τὸ φεσινὸ ἐστάθη ἕνα γιαννισί² ἀπὸ τοὺς Κουντουριώταις μὲ τὸ νὰ ἔρριψαν μερικὸ ἀπὸ αὐτοὺς κἀτι ντουφέκια καὶ ἀκούοντας τὰ καρπούλια μὰς³, ὅπου εἶχον ἐξω ἔρριψαν καὶ αὐτοὶ δύο τρία ντουφέκια, καὶ ἔτσι ἐπῆρην χαμπέρι ὅλο τὸ ἀκέρει ἀπὸ ὅλα τὰ ὀρδιά, καὶ ἐγεινεν αὐτός ὁ ασαριμὰς⁴. Νεώτερον ἀπὸ ἐδῶ ἄλλο δὲν εἶναι, ἢ μὲ τοῦ Ἀθανάση Βάγια τὸν ἐρχομόν, τὸν θέλουν διὰ βέβαιον ἐξ ἀκοῆς ὅμως, ἐπειδὴ καὶ ἐχθὲς δὲν εἶχα γράμμα ἀπὸ Θήβας νὰ μὲ το βεβαιούν⁵ καὶ εἶθε ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ το κάμη ἀληθινόν. Μὲ λόγον ἔμαθα, ὅχι μὲ γράμμα, ὅτι ἐκεῖνοι, ὅπου εἶχαν ὑπάγη στὴν Ἴδραν ἦλθαν, οἱ ὅποιοι βεβαίουσι τὸ κάψιμον τῆς ἀρμάδας, καὶ ἀμποτες νὰ εἶναι ἀληθινόν. Τοὺς ἀνθρώπους σου, ὅπου μὲ ρεκουμανδάρειες ἐφῆς μὲ τιμιον γράμμα σου, ἀμέσως τοὺς εὔρηκα ζῆλα καὶ τοὺς ἔστειλα, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ποστὰζέτέ με ὡς ἀδελφόν σας καὶ δούλόν σας, καὶ θέλετε μείνη δουλευμένοι, εἰς ἐκεῖνο ὅπου μὰς ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅ,τι νέα μανθάνομεν μπιρντέν⁶ δὲλω σὰς τα κάμη ἱφαντέν⁷. Ὅμοιως καὶ ἡ εὐγενία σας ἀπὸ τὰ αὐτόθι, μὴ μὲ ἀφήσει ἑλληπῆ καὶ ἀπὸ τὴν πέρα μπάντα, ἂν ἐμαζώθησαν ἡ ἀνίσως καὶ θέλουν μαζώχῃ τὰ στρατεύματα. Διὰ τοὺς φανούς, ὠμίλησα καὶ τοῦ παρόντος Δημήτρη, ὅτι ὅποταν βάζωμεν τρεῖς φανούς, ἔχομε χρεῖα ἀπὸ καικι, καὶ ὅποταν βάζωμε πέντε, ἔχομε [χρεῖαν ἀπὸ] ντουφέκι.

Μὴν ἔχοντας ἄλλο, μὲν μὲ ὄλον τὸ σέβας· τὸν αὐτάδελφόν σου ἀδελφικῶς ἀσπάζομαι ὁμοίως καὶ ὄλον τὸν νταῖρβαν⁷ σου, οἱ ἐδῶ Καπετανατοὶ σὰς προσκυνοῦν. Εἰς τὰς προσταγὰς σου ὅπως πρόθυμος καὶ δούλος.

Μηνᾶς Καποχογιάννης.
1821, Ἰουνίου 8, Χαρίον Χάλια, ὀρθί.

Τὸν Ἰούνιον ἦλθεν εἰς Σεροχωρί κἀποιος Γεώργιος Κλήρης καὶ ἤρχισε νὰ ρλυκῆ κατ' ἐμοῦ λόγια ἀπρηπα, λέγοντας πᾶν Σεροχωριτῶν διὰ ἐμὲ ὅτι θὰ μὲ ἐβγάλη καὶ ὅτι ἔχει φίλους τοὺς Τομπάζιδες, καὶ θέλει τοὺς γράψῃ νὰ μὲ διώξουν ἀπὸ τὴν Εὐρίπον. Ἦτο ἀπεσταλμένος μὲ γράμματα πρὸς τὸν σοφολογιώτατον Ἀνθιμον Γαζῆν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ καὶ ὁ ἴδιος Γαζῆς εἰς τὸ γράμμα, ὅπου μὲ γράφει, καὶ ἤρχισε τὰ γλέντια⁸ καὶ ἄλλα. Ἐπίσας καὶ μίαν π... πολὺ ὠραίαν καὶ ἤρχισε νὰ ἀνοίξῃ καὶ ἐν μαγαζέτῳ, ὅπου ὁ Βερούσης Μουτζανᾶς εἶχεν ἀσφαλίσῃ πράγματα, ὅπου εἶχε πάρῃ ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, πανικὰ καὶ ἄλλα εἰδήματα⁹. Ἐβγάλε δύο ζῶνας ἀσημένιας, 3—4 τζεβερέδες καλοὺς, χρυσοὺς, τὰ ὅποια τὰ ἐφιλοδώρησεν τῆς π....

Ἐγὼ εἶχον δύο τασσίταις¹⁰ εἰς Σερο-

χωρί, καὶ ὅ,τι ἠκολουθοῦσε τὸ ἐμάνθαναι δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ κάμη κἀνὲν κίνημα ἐναντίον του ἕως νὰ ἴδω τὸ τέλος του. Ἦρχισεν εὐθὺς καὶ ἐσυμφώνησεν μὲ ἕνα πλοίαρχον Μουτζουλιώτην¹¹ τὸν ἔκαμε καὶ ναύαρχον μὲ ἄλλα τρία καρβάκια ἀπὸ τριῶν καὶ τεσσάρων χιλιάδων κοιλῶν, συμφωνώντας εἰς 800 γρ. τὸν μῆνα τοῦ ναυάρχου του καὶ προβεζιόνες, τῶν δὲ τριῶν ἄλλων ἀπὸ 500¹². Ἦρχισε νὰ στείλῃ καὶ τὸν ναύαρχόν του καὶ ἦλθεν ὁ ταλαίπωρος ἐφωδιασμένος καὶ μὲ πασσαπόρτι καὶ ἄλλα.

Ἦλθε καὶ βλέποντάς τον τὸν ἐκιαμάρια¹¹ μὲ ἐν κανόνι χωρὶς μπάλα φωνάζοντάς τον νὰ μὴ δώσῃ φουῦτο¹². Ἀὐν μὰς ἐμύρισε, ἀλλὰ ἔδωσε φουῦτο κι' ὕψωσε καὶ τὴν σημαίαν μὲ τοὺς σταυρούς. Εὐθὺς διορίζω τὸν τοπιτζῆν μου, τὸν σημαδεύει καὶ ρίπτει¹³ κι' ἀπεράσαντάς τον πέρα καὶ πέρα τότε ἐμβαίνει εἰς τὴν βάρκαν κι' ἔρχεται μὲ τὰ γράμματά του καὶ παρουσιάζεται ἐμπρός μου.

Τὸν λέγω διὰτὶ νὰ κάμη τέτοιο κίνημα, καὶ δὲν ἤκουσε¹⁴ μὲ λέγει: — «Κύριε Ἀρχηγέ Κριεζῆ, δὲν πταίω. Ἐτσι μὲ εἶχε παραγγεῖλι ὁ κομισσάριος Κλήρης» ὅτι ἔτσι ἔγραφε τὸ ἄνωμά του, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ἦτο κι' ἀνεψιὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου.

Εὐθὺς τὸν προσταζώ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ σταθῇ, καὶ εὐθὺς ἐσαλπάρεισεν καὶ ἀνεχώρησε, παραγγέλλοντάς του νὰ μὴ σταθῇ ἐπάνω τῆς Εὐρίπου, ὅτι ὑστερὶς τὸ μετανοεῖ.

Μετά τρεῖς ἡμέρας ἐφθασαν εἰς τοὺς Ὀρεοὺς μὲ τὰ ἕτερα τρία πλοῖα, ἀνέβησαν εἰς Σεροχωρί εἰς ἀντάμωσιν τοῦ κομισσιοναρίου των, λέγοντάς του τὰ ὅσα ἔπαθον.

Μετά 5 - 6 ἡμέρας ἦλθε μέσα εἰς τὸ πλοῖόν ὁ Βερούσης Μουτζανᾶς φωνάζοντάς με :

— Κύριε Ἀρχηγέ! δός μου τὴν ἀδειαν νὰ πάγω εἰς τὸ Σεροχωρί, διότι ὁ Γεώργιος Κλήρης μὰς ἠνοιξε τὸ μαγαζί, ὅπου εἶχον τὰ εἰδήματα — εἶχον παρὰ τῶν ἔχθρῶν — καὶ ἐβγάλε τὰ καλλίτερα πράγματα καὶ τὰ ἔδωκε μίαν π....

Τοῦ εἶπον νὰ πάγῃ ἔξω καὶ εἶναι δίκη μου δουλειά, χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι εἶχον εἰδήσιν καὶ ἔτσι ἐβγήκε εἰς τὸ ὄρδι. Μετὰ παρέλθουσιν ὀλίγων ἡμερῶν βλέπω καὶ παρουσιάζεται κάποιος Μπανάκος ἀπὸ Σκιάθου, ὅπου τὸν εἶχε πάρῃ μαζί του ἐφωδιασμένον μὲ γράμματα, πασσαπόρτι, τὰ ὅποια τοῦ τὰ ἐξέλασκα. Τὸν ἔστειλεν διὰ νὰ σηκώσῃ τοὺς Κουμνιώτας (ὅτι ἐγὼ δὲν εἶχον τόσην γνῶσιν) καὶ δὲν ἦλθεν εἰς αἰσθησὶν νὰ εἰπῇ «ὡς πάγω εἰς τὸν Ἀρχηγόν», ὅχι¹⁵ ἀλλὰ τὸν εἶχε καβαλλικέψῃ ὁ Σατανᾶς του διὰ νὰ μὲ τραβήξῃ κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ἀχρεῖτόν του στόμα¹⁶ τέλος τὸν εἶχε παραγγεῖλι νὰ περάσῃ εἰς Ἴδραν καὶ Τριπολιτσάν¹⁷ καὶ

εὐθὺς τὸν ἔστειλα τὸ πέρα μέρος τοῦ ὀρδιου γράφοντας καὶ τοῦ Μηνᾶ διὰ νὰ τον διευθύνῃ εἰς Ἀθήνας, ὅτι χωρὶς τεσπερέν¹⁸ μου καὶ προσταγὰς μου δὲν ἠμποροῦσε μῆτε μίγνα νὰ περάσῃ¹⁹ ὅτι τὸν εἶχε διὰ τασσίτην καὶ ἀπεράσαντας 3 - 4 ἡμέρας παρουσιάζεται ἕνας τοῦ δούλου Νικόλαος Ἀθηναῖος μὲ ἕνα πλιγκόν¹⁴ γράμματα ἕως μιά μιση σπιθαμῆ - εἶδος Τουρκικῶν-βουλωμένα πρὸς τὸν Δ. Ὑψηλάντην. Ἦρχισα νὰ τὸν διευθύνω πρὸς τὸν Μηνᾶν, δταν μου λέγει κάποιος λογιώτατος Κλεόβουλος, ποῦ τὸν εἶχα καὶ μὲ ἔγραφε τὰς γραφάς¹⁹—ἔχον ἀνταποκρίσεις—ὅπου μὲ τὸν εἶχε στείλῃ ὁ δεσπότης τῶν Θηβῶν :

— Πῶς δὲν ἀνοίγεις τὸν πλιγκόν νὰ ἰδοῦμε τί γράφει ὁ Κλήρης ;

Ἐγὼ δὲν ἠθέλησα, ἐπειδὴ ἦτο τοῦ Ὑψηλάντου τὸν ἐβαρκάρισα διὰ τὸ πέρα μέρος γράφοντας τοῦ Μηνᾶ διὰ νὰ τον κομπανιάρουν ἕως τὰς Ἀθήνας.

Καὶ μετὰ δύο ἡμέρας βλέπω καὶ μὲ κἀνουν τοὺς τρεῖς φανούς (ὅτι εἶχον ἀνάγκην διὰ καικι) ἔστειλα δύο γολέττας καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐρχονται φέροντας τὸν Ἀρχιερέα, τὸν Μηνᾶν, καὶ ἄλλους δημογέροντας, περίπου 400 ψυχὰς ἦλθον ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖόν ἦτο παρὼν καὶ ὁ ἀπεσταλμένος Ν. Ἀθηναῖος, ὅπου εἶχε τὸν πλιγκόν τοῦ Ὑψηλάντου.

Μὲ λέγει ὁ Ἀρχιερεὺς μετὰ τοῦ Μηνᾶ, ὅτι ἦλθεν ὁ Δράμαλης μὲ 15,000 περίπου στρατευμάτων καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν καὶ διέσκορπίσθησαν. Ὁ Δράμαλης ἔμβασε προβεζιόνας ἀπὸ οἴτους, κριθὰς καὶ ἄλλα τῶν Εὐριπαιῶν, διότι τοὺς εἶχα πολλὰ περιωρισμένους καὶ μόνον οἱ μεγάλοι εἶχον τὰ τοῦ ζῆν¹⁹ ὁ δὲ μικρὸς λαὸς ἔβγαλε καὶ ἐπήγαγεν χωσιαις καὶ ἤσπαζον ἀπὸ τὰ χωριά¹⁹ τέλος μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνεχώρησαν διὰ τὸν Μωρέα.

Αὐταῖ αἱ εἰδήσεις μὲ ἔκαμαν καὶ ἔλαθον μεγάλο σελέτι, διότι εἶχον συμφωνήσῃ μὲ τὸν Ρεσίτ Μπέη καὶ τὸν Μουσελίμην καὶ μὲ ἕνα ἄγαν, ὅπου ὁ Κολοκοτρώνης εἶχε πιάσῃ τὸ χαρέμι¹⁵ του, καὶ ἤμουν ὠρμισμένος μὲ τοὺς ἀρχηγούς, καπετὰν Ἀγγελῆν καὶ καπετὰν Κῶτσον καὶ Ν. Τομαράν εἰς τὴν *καίωσιαν* μὰς—διὰ νὰ μὲ παραδώσουν τὸν Καρὰ Μπαμπᾶ καὶ τὴν τὰμπια¹⁶, ὅπου εἶχον τὰ καλλίτερα κανόνια καὶ νὰ τοὺς ὑπάγῃ εἰς Θεσσαλονικὴν ἢ Σμύρνην μὲ ὅλα τοὺς τὰ ἀναγκαῖα.

Εἶχον καὶ μία γυναῖκα, ὅπου ἐπήγαγεν γράμματά μου καὶ μὲ ἔφερνε, καὶ τῆς ἐδίδαμεν ἀπὸ δύο ρουμπιέδες¹⁹ εἶχον καὶ τοῦ καθενὸς καὶ ὀνόματα : τὸν Μουσελίμην τὸν ὀνομάζομεν : κυδῶνι, τὸν Ρεσίτ Μπέην : ἀπιδι, τὸν Ἀγᾶν : ῥοδάκινο, τὸν δεσπότην : ὁ μέγας Ἀράπης, τὸν διάκονο του : μικρὸς ἀράπης, τὸ πλοῖόν μου : καρπούζι, καὶ τὰ μικρὰ καικια : μικρὰ καρπούζια.

Τέλος ἠνοιξα τὸν πλιγκόν τοῦ Ὑψη-

13. Ἐπιστολήν. 14. Φάκελλον. 15. Οἰκογένειαν. 16. Πυροβολεῖον.

λάντου, ὅπου εἶχαν τὸν Ν. Ἀθηναῖον παράσῃ εἰς τὸ πέρα μέρος, ὅπου ἦλθεν μαζί μὲ τὸν ἀρχιερέα καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ διαβάζοντας : ἔγραφε τοῦ Ὑψηλάντου ἐναντίον, ὅσα ἐγὼ δὲν τὰ εἶδον, μῆτε ἐρχνταζόμεν νὰ μὲ γράψῃ : Τουρκολάτρη καὶ ἄλλα μασκαριζέ¹⁹.

Καθὼς εἶδον τὸν τουρκολάτρη μὲν δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναγνώσω πλέον, ὅτι εἶχε γράψῃ τρεῖς κόλλαις¹⁹ εὐτυχίσθη καὶ εὐθὺς στέλνω ἔξω εἰς τὸ ὄρδι καὶ ὁμιλοῦν τὸν Βερούσην Μουτζανᾶ, (ὅπου λέγω πῶς ἦλθεν καὶ μὲ ἐξητούσεν ἀδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς Σεροχωρί), ἦλθεν εὐθὺς, ἐπαρροισιάσθη¹⁹ τὸν λέγω :

— Σὲ ἐπροσκάλεσα διὰ νὰ πᾶς εἰς Σεροχωρί νὰ μὲ πιάσῃς τὸν Γεώργιον Κλήρη, ὅπου σὰς ἠνοιξε τὸ μαγαζί.

Καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἤρχισε καὶ ἐπιδούσε ἀπὸ πρῶναν ἕως πῶραν καὶ γυριζόμενος ἐμβαίνει εἰς τὴν δεσπένζαν¹⁷ καὶ ζητεῖ ῥαῖλι καὶ τοῦ ἔδωσα μισὴ ὀκὰ καὶ τὸ ἐρούφιζεν μονοφύσημα. Ἐβγαίνει ἔξω, τοῦ λέγω :

— Πήγαίνε ἔξω καὶ ἔπαρε 200 στρατιώτας σου καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ σοῦ δώσω καὶ τὴν διαταγήν μου.

Ἦλθεν καὶ ἔλαβε τὴν διαταγήν : ἀμέσως τὸν ἐβαρκάρισα εἰς μίαν γολέτταν, ἡμέρα Σαββάτου πρῶι, τοῦ ἔδωσα καὶ ἀνθρωπὸν μου μαζί νὰ μὴν κάμη κἀκόν, ὅτι ἐβαστούσε καὶ ἕνα ταικουράκι¹⁸ ἀ-λά πασαλίκια¹⁹.

Ἐβγήκαν οἱ Ἀγάδες καὶ ἦλθον καὶ ἐπολεμήσαμεν ἀπὸ τὰς δέκα πρὶν τῆς μεσημβρίας ἕως τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίαν μὲ ἐσκοτώθησαν 3 καὶ 25 λαθωμένοι, ἀπὸ αὐτοὺς²⁰ 19 καὶ 30 λαθωμένοι καὶ 2 ζωντανοὶ, ὅπου μὲ ἔφερον, καὶ οἱ ἴδιοι μὲ εἶπον τὸν σκοτωμὸν τοὺς.

Ἐλαβον τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν πατέρα μου Δ. Κριεζῆν διὰ τὸ ἀρθῶν²¹ τοῦ αὐτάδελφου μου καὶ τοῦ Ντέντε Λαλεχοῦ, ὅπου τοὺς εἶχον στείλῃ διὰ νὰ μὲ πιάσουν ναύτας (ὅπου) μὲ ἔφυγον οἱ 40. Μὲ γράφει ὅτι δὲν εἰζεύρει ἀπὸ τοῦ ἔμαθον οἱ 40 ναῦται ὅτι εἶχον στείλῃ μετρητὰ καὶ παρεκάλεσαν τὸν πατέρα μου ζητόντας τὰ χρήματα, ὅτι ἦτον ἰδικὰ τοὺς, ὅτι ἐγὼ τὰ εἶχον λαβῆ. Τέλος διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον ὁ ἀρχηγὸς κύριος Α. Κουντουριώτης εἶπε τοῦ πατρός μου καὶ τοὺς ἔδωσε γρόσια 4,000. Εὐθὺς στέλνω ἕτερα γρόσια εἰς φλωριά μέσον τοῦ Μηνᾶ γράφω τοῦ Ζαχαρίτσα εἰς Ἀθήνας καὶ ἔστειλεν ἀνθρωπὸν μου μυστικὸν εἰς Ἴδραν μὲ τὸ γράμμα μου καὶ μετρητὰ πρὸς τὸν πατέρα μου χωρὶς νὰ πάρουν εἰδήσιν κανεῖς¹⁹ μῆτε ὁ Κουντουριώτης. Καὶ σὲ εἰκοσι ἡμέρας μὲ ἔστειλαν 30, τοὺς πλέον χαϊμένους, ὅτι δὲν εὐρέσκον, διότι ὅλα τὰ πλοῖα ἦτον φευγάτα διὰ πολλὰ μέρη¹⁹ καὶ τελειόνοντας ὁ μὴν τοὺς ἐδιώξα¹⁹ ἐμβαρκαρίζοντας τοὺς τοὺς ἔστειλα εἰς Ἴδραν ὡς ἀνάνδρους.

17. Τροφαιοθήκη. 18. Μικρὸν πέλεκον. 19. Ὡς παῖς. 20. Τοὺς Τούρκους δηλαδῆ. 21. Ἀφεν.

Ἀναχωρόντας ὁ Βερούσης ἐφθασεν εἰς Λίμνην δύο ὥρας νὰ βρακιλεύσῃ ὁ ἥλιος, ὅτι ἦτον φευγάτος ὁ Κλήρης κομισσάριος, φευγάτος διὰ τὸ Ταλάντι¹⁹ ἀνεχώρησεν εὐθὺς ὁ Βερούσης διὰ τὸ Ταλάντι καὶ μετὰ 2 ἡμέρας ἐφθασαν μὲ τὸν κομισσάριον. Μὲ ἔδωσαν πρῶτον τὸν ρεπόρτο²² πῶς ἔτρεξε; Μὲ λέγει ὁ Βερούσης: ἄμα ἐφθασεν εἰς τὸ Ταλαντονῆσι πρῶι, ὅτι ἦτον ἐβγαλμένοι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἡμέρα Κυριακή, ἐπῆγε καὶ τοὺς νῆρε ἐπάνω εἰς ἐν δῶμα καὶ τοὺς ἐδίδασκεν ὁ ἀρχιερεὺς Ταλαντίου¹⁹ τοῦ εἶπον ὅτι ἦλθε στρατεύμα τοῦ Κριεζῆ. Παρουσιάζεται ὁ Βερούσης μὲ τὴν διαταγήν μου, τὴν δίδει τοῦ ἀρχιερέως εἰς χεῖρας του, τὴν ἀνοίγει, διαβάζοντάς τὴν τὴν ἐπίλησεν βάζοντας τὴν ἐπάνω τοῦ καμουλακίου του τρεῖς φοραίς ἀ-λά πασαλίκια¹⁹ τοῦ δείχτην τὸν κομισσάριον, τὸν πιάνει, τὸν δένει πισθάγκωνα. Ἐστειλα διὰ νὰ τὸν φέρουν παρουσιάζοντάς τον τὸν ἐγνώρισα, ὅτι τὸν εἶχον ἴδῃ εἰς τὸ Χαβγιαρόχον τῆς Πόλις¹⁹ μάλιστα μὲ εἶχε πᾶση καὶ χίλια γρόσια, ὅπου εἶχα φόνια ἀπὸ τὸ μαγαζί του ἀπὸ ἀλειμμα καὶ ψιλὰ σχοινιά. Τοῦ ζητῶ ἂν ἔχει ἔγγραφα καὶ ἄλλα, καὶ ἡ ἀπάντησίς του ἦτο, μὲ λέγει :

— Δεῖξέ μου καὶ σὺ τὰ ἰδικὰ σου γράμματα. Καὶ πῶς στένω ἐδῶ ἀγροικόντας τὴν τόσην αὐθάδειαν! σηκῶνομαι εὐθὺς τὸν κτυπῶ τρεῖς μουνιαῖς εἰς τὴν μούρη¹⁹ τοῦ ἠνοιξεν ἡ μύτη¹⁹ τοῦ ἐβγάλε τὰς δύο πιστόλας ἀπὸ τὴν μέση καὶ τὴν σάμπλα²³ ὅπου ὅταν ἐμεθοῦσεν ὑποκάτω τῆς καρυδιάς καὶ τοῦ ἔρριπταν, ὅταν ἔπιτε τὸ ποτήρι μὲ τὸ κρασάκι, τοῦ ἔρριπταν ἀπὸ 15 καὶ 20 πυρόβολα¹⁹ ὡς νὰ ἦτον ὁ ἴδιος ὁ πονηρὸς ἐσῆκως τὴν τοπικὴν ἐπαναστάσιν... καὶ μὲ τὴν σάμπλαν του, εὐθὺς τὴν ἐβγάλε λέγοντάς των: φούτρε κανάγια! καὶ τὸν ἔτραμον, διότι τὸν ἐθαροῦσαν τῷ ὄντι διὰ ἀνεψιὸν τοῦ Ὑψηλάντου.

Τὸν ἤρχισα κλωτσοπατόντας τον, τὸν βάζω χεῖρας καὶ πόδας σίδηρα, τὸν ρίπτω κάτω εἰς τὴν σαθούραν¹⁹ ὅμως δὲν ἔπαθε τίποτε, καὶ διὰ νὰ μὴν τον ἔχω μέσα τοῦ πλοίου μου καὶ συγχίζομαι κάθε ἡμέραν, τὸν ἐμβαρκάρισα εἰς μίαν γολέτταν βάζοντάς του καὶ 20 ναύτας μου νὰ τον φυλάξουν ἕως νὰ γράψω τοῦ Δ. Ὑψηλάντου.

Καὶ εὐθὺς ἔδωσα διαταγὰς εἰς τὰ χωριά γράφοντας τοὺς, ὅπου νὰ εὐρεθοῦν ὄλοι οἱ δημογέροντες εἰς τὰ Πολίτικα¹⁹ καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐκατέθησαν ὄλοι καὶ τοὺς ὠμίλησα δι' ὅσα ἔτρεξαν παρὰ τοῦ Κλήρη, καὶ ἔγραψαν ὄλοι τοῦ Ὑψηλάντου τὰ τρέχοντα, καθὼς τὸν ἔγραφα καὶ ἐγὼ περικλείοντας καὶ τὰ γραφόμενα, ὅπου τοῦ ἔγραψεν ὁ κομισσάριος Κλήρης, γράφοντας του διὰ νὰ μὲ τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅπως καὶ ἔστειλα κάποιον Κλεόβουλον, γράφοντας τοῦ Μηνᾶ διὰ νὰ τον συνοδεύσουν ἕως εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τὸν Ζαχαρίτσαν.

22. Ἀγγελίαν. 23. Σάβην.

Ἐφθασεν ὁ Νικόλαος Κριζιώτης ἀπὸ Ἀνατολήν, τὸν ὅποιον μὲν τὸν ἐπαρουσίασεν ὁ Καπετὰν Ἀγγελῆς¹⁹ βλέποντάς τον παλληκαρῶν, τὸν ἐδίόρισα κοντὰ εἰς τὸν Ἀγγελῆ καὶ ἀδείχθη ἄξιος πολέμαρχος¹⁹ μετὰ ἕνα μῆνα τὸν ἔστειλα διὰ ὑπερεβίαν εἰς μερικὰ χωριά καὶ μετὰ 4—5 ἡμέρας βλέπω καὶ παρουσιάζονται οἱ δημογέροντες τῶν χωριῶν λέγοντάς μου κατὰ τοῦ Κριζιώτη ὅτι τοὺς ἐτζερεμέτησε²⁴ καὶ ἄλλα. Εὐθὺς γράφω τοῦ ἴδιου εἶπον καὶ τοῦ Ἀγγελῆ καὶ τοῦ ἔγραψε, καὶ ἀμέσως ὅπου ἔλαβε τὰ γράμματα, ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ πλοῖον γδύνοντάς τον τοῦ ἐβγάλα τὰς δύο πιστόλας καὶ τὸ μαχαίρι¹⁹ δὲν τοῦ εὔρον μῆτε ἐν λεπτόν ἐπάνω του¹⁹ ζετίζοντάς τον, ἦτο πάντα ψεύμα. Ἐφωλάκισα τοὺς δημογέροντας διὰ τὴν ἀδικον προδοσίαν¹⁹ τοῦ ἔκαμαν καὶ προσκαλόντας τοὺς ὄπλαρχηγούς μου διὰ νὰ τοὺς φιλεύσω εἶπον καὶ ἐπῆραν μαζί τους καὶ τὸν Κριζιώτην εἰς τὴν τράπεζαν¹⁹ τελειόνοντας τοῦ ἐβάλα εἰς τὴν μέση τὰς δύο πιστόλας καὶ τὸ μαχαίρι καὶ τὸν ἐπροβίθασα, τὸν ἔκαμα καπετάνιον μὲ 300 στρατιώτας, ὅτι μὲ ἔφερε τοὺς Τούρκους ζωντανούς καὶ ἔπαρνεν εἰς τὸν καθένα τὸν μαχμουδιέ. Μετὰ 24 ἡμέρας ἐφθασεν ὁ ἀπεσταλμένος Κλεόβουλος ἀπὸ τὸν Ὑψηλάντην φέροντάς τὴν ἀπάντησίν του περὶ τοῦ Γ. Κλήρη. Ἴδου καὶ ἡ ἀπάντησίς του.

ΓΡΑΜΜΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ
Grauidate καὶ φιλογενέστετε Καπετὰν Ἀλέξανδρε Κριεζῆ.

Ὅπως πρότερον ἡ φήμη ἐκήρυττε καὶ κηρύττει περὶ σοῦ καὶ τῆς ἀληθινῆς φιλογενείας σου, ταῦτα μὰς ἐβεβαίωσεν ἡ κοινή τῶν Εὐβοέων μαρτυρία, οἵτινες κοινῶς σὲ ἀναγράφουσιν εὐεργέτην καὶ σωτήρᾳ των. Συγγαίρων λοιπὸν μετὰ σοῦ διὰ τὴν ἀγαθὴν σου δόξαν, σὰς ὑπόσχομαι καὶ τὰς ἀξίας ἀμοιβὰς παρὰ τῆς πρώτης ἀρχῆς τοῦ Γένους διὰ τῆς ἡμετέρας συστάσεως. Ἀγωνίζου λοιπὸν, γεννατε Ἰδραῖε, διὰ νὰ ἐπισφραγίσῃς τὰ ἀνδραγαθήματά σου μὲ τὴν καταστροφὴν τῶν αὐτοῦ τυράννων, καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν αὐτοῦ Χριστιανῶν, τοὺς ὅποιους μὴ ἀνεχθῆ¹⁹ ἡ φιλογενεία σου νὰ ἀφήσῃ εἰς κίνδυνον καὶ νὰ ματαιωθῶσιν οἱ προλαβόντες ἀγωνές σου¹⁹ καὶ διὰ νὰ μὴν ἀντικόπη τοὺς ἀγαθούς σου σκοπούς κἀνὲν ἐμπόδιον ἐπιτρέπω εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν φιλογενείαν σου τὴν ἀξίαν παιδείαν τοῦ ἀπαταιώδους Γεωργίου Κλήρη, —εἶναι εἰς τὴν ἔξοριαν ἀπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὴν καταισχύνῃ τὸ ὄνομα τοῦ Γένους, καὶ γίνεται ἐμπόδιον καὶ εἰς τὰ κοινὰ συμφέροντα. Σὲς δίδομεν δὲ καὶ τὴν πληρεξουσιότητα τῶν πολεμικῶν τῆς νήσου καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναγκαίων πρὸς κοινὴν ὠφελείαν μὲ τὴν συνεργίαν τῶν αὐτοῦ. Πιστεύοντας εἰς τὸ ὑποκείμενόν σας σὲ ἐμπιστευόμεθα τὴν προστασίαν, ὄντες

24. Ἐφορολόγησε.

βέβαιον ότι θέλετε φιλοτιμηθῆ καὶ εἰς τοῦτο κατὰ τὰ εὐγενῆ τῆς ψυχῆς σου αἰσθήματα.

Ταῦτα καὶ ὑγίαινε νικῶν.

Τριπολιτὰ.
Τῆν 29 Ἰουλίου 1821. Ἐκ τῆς πολιτείας.

Ὁ πατριώτης
ἀνημέτριος Ἰψηλάντης
πληροεὐόσιος.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ-ΤΑ ΞΕΝΑ

[Τίτλος]

Ὁ Παπαδημήτριος προπαρεσκευάζε τὸν Νίκον διὰ τὰς ἐξετάσεις. Εἰς προῦπάντησίν του ἔδραμον ἀμφοτέρω τὰ παιδία οὗτος δὲ ἀποδυθεὶς τὸ ράσον του καὶ ἐξαγαγὼν κτένιον, ἐκτένισε τὸν μακρὸν μισοπόδιον πώγωνά του.

— Καλημέρα, διδάσκαλε, εὐλογεῖτε! εἶπεν ἡ Ἀσπασία θέτουσα τὰς μικρὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Ἐμένα εὐλογήσατε πρῶτον, ἐκεῖνη εἶναι κορίτσι κ' ἐγὼ ἀγόρι· ταῖς γυναίκαὶς δὲν ταῖς ἀφίνουν νὰ μπαίνουν εἰς τὸ ἱερόν· ἔμένα εὐλογήσατε πρῶτα, ἐπανέλαβεν ὁ Νίκος.

— Μὴν ἀτακτεῖτε! εἶπεν ὁ Παπαδημήτριος μετὰ τινος αὐστηρότητος· καὶ ἀποθέσας μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸν σκουφὸν του, ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, ἀπομάσσων τὸν ἐκ τοῦ πλατέος μετώπου του καταρριζόντα ἰδρώτα. Ὁ Νίκος ἀπόθειε διαγκωνίζων τὴν ἀδελφὴν του, ἵνα λάβῃ πρῶτος τὴν εὐλογίαν τοῦ ἱερέως.

— Μὰ εἶσαι ἕνας ἀτακτος. Προῦ, τί ζέσθη, προσέθετο ἀερίζμενος μὲ τὸ ὑπερμέγεθος κυανοῦν κλαδιῶν κωνυλίων του, ὅποιοι εἶναι ἐπιμελέστεροι, ἐκεῖνος θὰ λαμβάνῃ πρῶτος τὴν εὐλογίαν μου. Ἐ-ἔχε τὴν εὐχὴν μου, εἶπεν αἰφνης εὐλογῶν τὴν Ἀσπασίαν, ἥτις ἠσπάζθη τὴν χεῖρά του, ἀναδίδουσαν ἀνυπόφορον ὀσμὴν καπνοῦ. Ἐλα νὰ εὐλογήσω τώρα κ' ἐσένα, ἀτακτε, κατεργάρη.

Ὁ Νίκος ἐπλησίασε καὶ ἠσπάζθη δι' ἡ-χρηστάτου φιλήματος τὴν δεξιὰν τοῦ ἱερέως.

— Αἰ, κακόπαιδο, ἀπὸ τὸ φιλὶ καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἔμαθες τὸ μάθημά σου...

— Ὅχι, τὸ ξέρω! Ἀπεκρίθη, ὡσεὶ προσβληθὲν τὸ παιδίον.

— Καλὰ, καλὰ, καθήσατε λοιπόν, εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Καὶ τί κάμνει ἡ μητέρα σας; ἠρώτησε λοξῶς παρατηρῶν διὰ τῆς ἡμινεφωμένης θύρας.

— Καλὰ εἶναι· θέλετε νὰ τὴν φωνάζω; διέκοψεν ἡ Ἀσπασία.

— Ὅχι, ὄχι... καθήσατε... εἶπε διαστάζων ὁ Παπαδημήτριος, ἀλλὰ καὶ μὴ

παύων νὰ παρατηρῆ λαθραῖως πρὸς τὴν θύραν. Ἡ θύρα δὲν ἀνοίγεται καὶ ἡ μορφὴ τοῦ διδασκάλου λαμβάνει τὴν χροιάν τῶν βυζαντινῶν εἰκόνων, ἀμαυροῦται καὶ ὠχρεῖ· Ἀνοίγει τὸν εἰς χεῖράς του ἔλεγχον καὶ θεωρῆσας τὸν μαθητὴν του εἶπε μετ' αὐστηρότητος:

— Λέγε τὴν ἱστορίαν σου!

Ὁ Νίκος ἀποπερατάνει τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, κλείει τὸ βιβλίον, τὸ δίδει τοῦ διδασκάλου καὶ εἰσπνεύσας ὅσον ἐπέτρεπον αὐτῷ οἱ πνευμένοι του ἀέρα, ἀρχεται μονοτόνως καὶ ταχέως:

— «Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, βασιλέως τῆς Τρωάδος, ἐλθὼν εἰς τὴν Σπάρτην... ἐφιλοξενήθη...» Εἰς τὸ «ἐφιλοξενήθη» ἔστη ἐρυθρὰ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, κτυποῦν οἱ κρόταφοὶ του, ἡ μνήμη ἀρνεῖται νὰ τὸν βοηθήσῃ μετὰ ἐνὸς λεπτοῦ σιωπῆν, ἀρχεται ἐκ νέου: «Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου» καὶ διακόπτεται πάλιν εἰς τὴν ἀπαισίαν λέξιν «ἐφιλοξενήθη».

— Λέγε λοιπόν! ἐφιλοξενήθη... εἶπεν ὁ Παπαδημήτριος τερπόμενος ἐπὶ τῇ συγχίσει τοῦ παιδίου, αἱ λοιπόν, λέγε, ὅστερα; ... Καὶ τί εἶναι τὸ: ἐφιλοξενήθη;

— Ρῆμα.

— Χρόνος;

— Ἀορίστου...

— Καλὰ, λέγε, λέγε, λοιπόν... Ἐλα καὶ φαίνασαι πῶς δὲν τὸ ξεύρεις!... εἶπεν ὁ διδάσκαλος κινῶν τὰν κεφαλὴν του καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ γράψῃ.—Κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ σοῦ γράψω «κακῶς».

— Μὲ συγχωρεῖτε, δάσκαλε! εἶπεν ἀναχαϊτίζων αὐτὸν ὁ Νίκος, ἐνφ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ εἰσι πλήρεις δακρῶν.—Ἐνα, ἔνα μόνο λόγο...

— Ἐνα, ἔνα μόνο λόγο!... ἔλεγε μιμούμενος καὶ παροξύνων αὐτὸν ὁ ἱερεὺς. Πέ μου το νὰ σοῦ τὸ πῶ!

— «Ἐφιλοξενήθη...» ἐπαναλαμβάνει ὁ Νίκος, μὴ τολμῶν νὰ ἐγειρῇ τοὺς ὀφθαλμοῦς.

— Ἀσχημα κάμνεις, Νίκο μου, πολὺ ἀσχημα! Δὲν εἰμπορῶ νὰ περιμένω... Καὶ βυθίζει τὴν γραφίδα εἰς τὸ μελανοδοχεῖον.

— Παπᾶ μου!... μόνο μιὰ λέξι εἶπτε μου, νευρικῶς παρεκάλει τὸ παιδίον καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρά του, ἐνφ' ἐπὶ τῶν ῥοδιῶν παρειῶν του ἐκυλίσθησαν παχέα δάκρυα.

— Παπᾶ μου καλέ! Συγχώρησε τὸ Νίκο, μὴ τοῦ γράψῃς «κακῶς», ἐξελιπαρεῖ ἡ Ἀσπασία, ἀσπαζομένη τὴν ἀριστερὰν τοῦ ἱερέως.

— Τίποτε, τίποτε δὲν ἀκούω... Ἐτῆς παιδείας, αἱ μὲν ρίξαι πικραὶ, γλυκεῖς δὲ οἱ καρποί... Ἐς τιμωρηθῆ διὰ τὴν ἀμειλίαν του! Ἀφήσατέ με! ἐπρόφερον ἀποσύρων τὰς χεῖρας ὁ ἱερεὺς.

— Λοιπὸν γράφετε μου ἔμένα ἀντὶ «κάλλιστα», «καλῶς», μὴ τοῦ γράψετε κακὸν βαθμὸν.

Ἡ θύρα, ἢν μετὰ τασαύτης ἀνυπομονησίας ἐβλεπεν ὁ Παπαδημήτριος ἠνοιχθῆ τέλος πάντων, καὶ εἰσῆλθεν ἡ ὑπερέτρια

φέρουσα δίσκον, ἐφ' οὗ ὕπηνεν ὑπερμέγεθος κύπελον καφεῖ μὲ καϊμάκι ἑκατάχτυλο. Ἡ μορφὴ τοῦ ἱερέως ἀνέλαβεν ἤδη τὴν χροιάν τῶν εἰκόνων τῆς ἰταλικῆς σχολῆς, τούτεστιν ἐγένετο ζωηροτέρα καὶ φαιδροτέρα. Ὁ Παπαδημήτριος μετὰ προφανοῦς συγχύσεως ἔλαβε τὸ κύπελον διὰ τῆς δεξιᾶς, διὰ τῆς ἀριστερᾶς δὲ ἐπειράθη νὰ εὐλογήσῃ τὴν ὑπερέτριαν, ἀλλὰ νοήσας τὸ σφάλμα του, ἀπέθεσε τὸ κύπελον ἐπὶ τοῦ δίσκου, ἠύλγησε διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸ ἐκ νέου. Ἀκολουθεῖς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καπνοθήκην γιγαντιαίων διαστάσεων, εἶπεν ἄς ξεκουρασθῶμεν καὶ λιγάκι, παιδιὰ, καὶ κατασκευάσεν ὑπερμέγεθος σιγάρων. Αὐτὸ δὲ καὶ ὁ καφεὶς κατέστησε χαρωπὸν τὸν διδάσκαλον.

— Ἀκούσατε τώρα, θὰ σὰς διηγηθῶ περὶ τοῦ πολυπαθοῦς Ἰωβ διὰ τὸ αὐριανὸν μάθημα τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας, νὰ ἐδῶ.— Καὶ ἐδείξε τὴν σελίδα σημειώσας διὰ τοῦ δουχὸς σταυρῶν Βήζας δ' ἠνοιξε τὸ βιβλίον καὶ προσποιούμενος ὅτι διηγείται, ἀνεγίνωσκε λέξιν πρὸς λέξιν τὸ κείμενον, σταματῶν εἰς τὰ κόμματα καὶ στεναζῶν εἰς τὰς τελείας στιγμὰς.

Ἡ ἀνάγνωσις διαρκέσασα ἡμίσειαν ἀκριβῶς ὥραν, ἦτον ἀκατάληπτος εἰς τὰ παιδία, ἀλλὰ πρὸς γενικὴν εὐχαρίστησιν τὸ ὥρολογιον ἐσημείωσε τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὠφείλε νὰ παραταθῆ τὸ μάθημα, καὶ ὁ Παπαδημήτριος διέκοψε τὴν διήγησιν ἐπὶ τῆς πρώτης προστυχούσης ἀνω τελείας.

— Ἐνοήσατε; ἠρώτησε βαπτίζων τὴν γραφίδα ἐν τῇ μελάνῃ.

— Ἐνοήσαμεν, ἀπεκρίθησαν ὡς ἐκ ληθάργου ἐγερθέντα τὰ παιδία.

— Ἀὐριον νὰ ἦσθε καλὰ μελετημένοι! ὑπέλαβε σημειῶν εἰς τοὺς ἐλέγχους ἀμφοτέρων «ἀριστα». Καὶ τώρα, χαίρετε!

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς παραδόσεως μίαν μόνον σκέψιν εἶχεν ὁ Νίκος, τὴν θάλασσαν. Αὐτὴν μόνην ἐβλεπεν ἐκ τοῦ παραθύρου, καὶ ἡ παιδικὴ του φαντασία παρεκκλῶθει τὰ κύματά τῆς κυλιόμενα μακρὰν πολὺ μακρὰν.

— Ἐ, καὶ νὰ ἤμουν καὶ ἐγὼ κύμα νὰ φύγω νὰ σωθῶ ἀπὸ τὸν Πάριν καὶ τὸν Παπαδημήτριον, ἐψιθύρισε, νομίζων ὅτι οὐδεὶς τὸν ἤκουε.

— Καὶ ἐγὼ νὰ μείνω μονάχη; εἶπεν ἡ Ἀσπασία.

— Ἐλα καὶ σὺ μαζύ, ἀπεκρίθη ὁ Νίκος. Ἐπειτα... ἐγὼ εἶμαι ἀγόρι· ἐμεῖς τὰ ἀγόρια φεύγομε...

* *

Παρθένον ἔκτοτε δύο ἔτη.

Ἦτο ἡ ἡμέρα τῶν ἐξετάσεων. Ὁ Νίκος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν γονέων του καὶ τοῦ Παπαδημήτριου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του κρατῶν ὑπὸ μάλῃς χρυσόδετον βιβλίον, ὅπερ τῷ ἀπνευστήθῃ ὡς βραβεῖον.

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάμω μίαν ἐκπληξιν, ἡ ὅποια ὄλους θὰ σὰς χαροποιήσῃ, εἶπεν ὁ

πατὴρ μόλις ἐκάθησαν ὄλους, οὐδενὸς ἐξαιρουμένου, προσέθηκε συγκεκινημένος.

— Καὶ ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Νίκος.

— Καὶ σέ... σὲ πρὸ πάντων.

— Καὶ ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ἀσπασία.

— Ἐγὼ καὶ ἐγώ; Ἀκούσατε. Ἡ ἐπιτολὴ αὐτῆ, εἶπεν ἐξάγων φακέλλον ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἶναι τοῦ φίλου μου Γ' ἐκ Σμύρνης, ὁ ὅποιός μου γράφει ὅτι προθύμως δέχεται τὸν Νίκον μαζὶ εἰς τὸ κατᾶστημά του, ἀναλαμβάνων τὴν φροντίδα νὰ τὸν διατηρῇ ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὴν ἐκεῖ ἐμπορικὴν σχολῆν. Ὁ σημερινὸς ῥομιθὸς σου, Νίκο, προσέθετό ἀποταθείς πρὸς τὸν υἱὸν του, καὶ ὁ ἐπιζήλος βαθμὸς σου μετὰ τὸν τοσούτων ἄλλων ὀμηλικῶν σου, μοι δίδουσιν ἀρκετὰς ἐλπίδας ὅτι καὶ εἰς τὰς περαιτέρω σπουδὰς σου τὴν αὐτὴν θὰ δείξης ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον. Λοιπὸν τώρα εἰσθε εὐχαριστημένοι ὄλοι; εἶσαι εὐχαριστημένη, γυναίκα;

Ἡ μήτηρ ἀπέμαζεν ἐν δάκρυ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἐμπρός λοιπὸν τώρα, κάμετε ὅπως εἰμπορεῖτε ὀλίγηγορα νὰ ἐτοιμασῆτε ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην τὸ παιδί. Μετὰ 15 ἡμέρας φεύγει τὸ καράβι τοῦ καπετᾶν Ἀγγελῆ διὰ Σμύρνην καὶ καλλίτερα εὐκαιρία δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Εἰς τὸ ἀκουσμά τῆς ἀγγελίας ὁ Νίκος ἐπήγε νὰ πεταξῇ ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Ἡ ἰδέα ὅτι ἂν ἀναχωρήσῃ τέλος, ὁ πόθος, δὲν εἶχε νὰ ἐπισκεπθῆ ξένους τόπους, δὲν ἀφινῶν αὐτὸν νὰ σκεπθῆ περὶ τῶν οἰκειῶν του, οὐς ἐμελλε νὰ ἐγκαταλίπῃ, ἀλλ' ἐφέρετο εἰς τὸν περὶ τῶν φροντιστῶν τῆς Σμύρνης, περὶ ἧς τοσάκις ἤκουσε τὸν πατέρα του διηγούμενον, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐθεώρει ὡς πόλιν θεσπεσίαν. Ἡ χάρα του εἶχε κορυφωθῆ.

Μετὰ εἰκοσιν ἡμέρας τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἔτοιμα· φορέματα, ἀσπρόρουχα, στρώματα, ἐφάπλωμα περιβεβλημένον διὰ λευκοτάτης σινδόνης· ἡ δὲ μήτηρ οὐτε κομψία, βελόνας καὶ κλωστὴν παρέλειψε νὰ θέσῃ ἐντὸς πυλίδος διὰ τὸν εἰς τὴν ζωντιαν ἀπερχόμενον υἱὸν τῆς.

Ὁ Νίκος εἰς ὄλας αὐτὰς τὰς ἐτοιμασίας δὲν ἔδιδεν οὔτε τὴν ἐλαχίστην πρόσοχὴν· ἐμάγευεν αὐτὸν ἡ ἰδέα τῆς ἀποδημίας καὶ τοῦ ταξιδίου. Ἀνεπόλει τὰς εὐχὰς τῆς τροφῆς του, ἥτις ὅτε τὸν ἐθαυκάριζε τῷ ἡύχεται νὰ γείνη μέγας πρᾶγματεὺς, νὰ ἐπιστρέψῃ πλουσιώτατος εἰς τὴν πατρίδα, νὰ βοηθήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους.

— Καὶ τί θὰ μοῦ στέλῃς, γιόκα μου, ἀπὸ τῆ Σμύρνης; τῷ ἔλεγεν ἡ κυρὰ Ρηνούλα.

— Ὅ,τι θέλεις, παρμάνα μου· νὰ σοῦ στείλω ἕνα σακκὶ καφεῖ καὶ ἕνα σακκὶ ζάχαρι— αὐτὴ ἦτο ἡ ἀδυναμία τῆς— καὶ σοῦ τὰ στείλω νὰ τὰ ἔχῃς μέσα εἰς τὴν κάμαρά σου νὰ πίνῃς ὅποτε θέλῃς· θὰ σοῦ στείλω... καὶ ἕνα μύλο νὰ τον ἀλέθῃς.

— Εὐχαριστῶ, σπολάτι σου, καλὸ μου

παιδί, ἀπήνησε προκαταβολικῶς εὐγνωμονοῦσα ἡ γραῖα· ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς δὰ κάποτε, νὰ μαθαίνω καὶ πῶς περνᾷς.

— Καὶ σὺ νὰ λέγῃς τῆς Ἀσπασίας νὰ μοῦ γράψῃ ἀπὸ μέρος σου, παραμάνα, καὶ ἐναγκαλισθεὶς αὐτὴν θερμῶς, ἔπειτα ἐξήλθεν εἰς τὸν κήπον.

Διήλθε βραδέως μικρὰν δενδροστοιχίαν χωρὶς νὰ σαγηνευθῇ, ὅπως ἄλλοτε, ὑπὸ τῶν ἐκ τῶν δένδρων αἰωρουμένων καρπῶν.

— Κακὸ σκοπὸ ἔχει... νὰ μὲ γελᾷσῃ θέλει ὁ κατεργάρης, ἔλεγε κατὰ συμπερασμὸν ὁ κηπουρὸς Μπαρμπανγιώργης, ἀκολουθῶν διὰ τὸ βλέμματός τὸν Νίκον, —καλὰ, καλὰ, στὴν ἀπίδιά μου πηγαίνει! Στάσου νὰ σὲ τσακώσω ἐγώ,—καὶ ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ δεξιὰ, ἵνα τὸν ἐνεδρεύσῃ, ἀλλ' ὁ Νίκος δὲν σκέπτεται οὔτε τὰ μῆλα, οὔτε τὰ ἀπίδια· τὴν διανοίαν του ἀπασχολεῖ ἡ ἰδέα τῆς ἀναχωρήσεως.

«Τελειωμὸ δὲν ἔχουν αἱ ἡμέραι». Ἀφίκετο τέλος εἰς τὸ ἀκρον τοῦ κήπου, ὅπου ὑψῶτο ὀκτάγωνος σκιάς κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀνθοῦσας ἀγριαμπέλου, εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν παγίαν σκιάν τῆς, κατεκλίθη ἐπὶ τινος θρανίου, καὶ ἀκουμβήσας τὴν ὑπόξανθον καὶ πυρέσσουσαν κεφαλὴν του εἰς τὴν παλάμην του παρετήρει τὸν κήπον.

Ἰδοὺ σμήνος λαλῶν πυργιτῶν ἀφίπταται ἐκ τῆς στέγης τῆς οἰκίας καὶ καταπίπτει χαλαζήδων ἐπὶ τὴν κερασοῦν. Οἱ πτερωτοὶ κλέπτει δὲν εἶχον ἐτι ἀρχίσθη τὸ ἔργον των, ὅτε ἀντήχησε κρότος τις παραδόχος, ὅστις ἐφόβησε καὶ ἐξεδίωξεν αὐτούς. Ὁ κρότος οὗτος προήρχετο ἐκ τεμαχίων ὕλου ἐπὶ τούτῳ κρημασθέντων ὑπὸ τοῦ κηπουροῦ, ἅτινα συγκρούμενα πρὸς ἄλληλα ἐκ τοῦ ἐλαφρῶς πνέοντος ἀνέμου, ἀπετέλουν ἤχον τινα ὡσεὶ ἀπομεμακρυσμένης μουσικῆς. Ὁ γάτος Βάσος κυλιέται ἐπὶ τῆς χλόης καλλωπιζόμενος καὶ καμῦδων τοὺς ὀφθαλμούς ἐκ τῆς λάμψεως τοῦ ἡλίου. Ἰδοὺ ἐτανύσθη, σπινθηροῦται, ἔπεσεν ὑπτίος, ἀνήγειρε τοὺς πόδας του, ἐξέτεινε τοὺς δυνυχὰς, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τρίβει τὴν ράχιν του ἐπὶ τοῦ ἀπαλοῦ ἑδάφους. Σμῆνος περιστρωῶν ἐκ τῆς γειτονικῆς ἐπαύλεως περιπτάμενον μετὰ τάχους ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς στέγης ἐκεῖ. Ὁ Βάσος ἐξέτεινε τὸ σῶμα καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἶρπεν ἐπὶ τῆς χλόης, εἶτα διὰ δύο ἀλμάτων εὐρέθη ἐπὶ τοῦ περιφράγματος, ἐτάνυσε τὸν λαιμὸν καὶ κρύψας τὴν οὐρανὸν του, προὐχώρησεν ἡρέμα καὶ μετὰ προσοχῆς πρὸς τὸ χεῖλος τῆς στέγης, ὅπου ζεύγος περιστρωῶν ἐγγόγγυζεν ἀμέριμον, μὴ ὑπαπεύον τὴν προσέγγισιν τοῦ κινδύνου. Ἡ ἀπόστασις κατεμετρήθη, ὁ Βάσος ἔκαμε τολμηρὸν ἄλμα ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν του ἤρπασε τὴν περιστρωῶν ἐκ τῆς οὔρας, ἀλλὰ τὸ θῦμα διαφεύγει, ἀφίνον εἰς τοὺς δυνυχὰς τοῦ θηρίου δύο-τρία στακτῶρα περᾶ.

Ἐπὶ μακρὸν ὁ γάτος συνοδεύει διὰ τοῦ ὀξέος βλέμματός του τὰς ἀφιπτάσας περιστρωῶν, καὶ μόνον, ὅταν ἀπεκρῦθησαν αὐταὶ, ἀπεφάσισε νὰ ἀφαιρήσῃ ἐκ τῶν ὀνύχων του τὸ προσκολληθὲν πτεῖλον. Κω-

— Τώρα ποῦ εἶσαι γιὰ ταξεῖδι, νὰ μου ζητᾷς νὰ σοῦ δίνω ὅ,τι θέλῃς, εἶπε μετακλυθμηρίζων σχεδόν.

— Ἐπήγεις ποτε στὴν Σμύρνην, Μπαρμπανγιώργη; ἠρώτησεν αἰφνης ὁ παῖς.

— Ἐπήγα μιά φορὰ, κ' ἐπήγα νὰ χάσω τὸ νοῦ μου. Νὰ ἴδῃς ἐκεῖ, παιδί μου, πράγματα, ποῦ νὰ φρίξῃ τὸ πνεῦμα σου.

— Καὶ τί γλώσσα 'μιλοῦνε ἐκεῖ, Τούρκικα;

ρῶν τῆς πλαγίως πλαγίως πετώσα ρίπεται ἐκεῖ, ὅπου ὠρμαζοῦσι τὰ πεπνίμα, ὑπόπτως παρατηροῦσα τὸ μορμολύκειον, παριστῶν ἀνθρωπὸν μὲ ἀναπεταμένους τοὺς βραχιόνιας καὶ φέρον τὰ κατεσχισμένα φορέματα τοῦ Μπαρμπανγιώργη καὶ κόμην μετὰ πάγωνος ἐκ λιναρίου. Κρά! Κρά! ἀνακράζει ἡ κωρῶν ὡσεὶ θέλουσα νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν. Τὸ μορμολύκειον σιγῆ, αὐτὴ δὲ ἐπικάθηται ἐπὶ ὕδρονέποντος καὶ διὰ τοῦ ῥάμφους τῆς ἀρχεται διατρύπασα αὐτόν. Οἱ ὕδαλοι συγκρούονται, ἡ κόμη καὶ ὁ πῶγων τὸ μορμολυκεῖο κυματοῦνται εἰς πνοὴν τῶ ἀνέμου, καὶ ἡ κωρῶν ἐντρομος ἀφίπταται, Ἰψηλὰ ὕψηλὰ πετᾷ χάρτινος ἀετός. Ὁ Νίκος διὰ περιέργου βλέμματος ἀκολουθεῖ τὴν πτήσιν του, τοὺς διαφόρους ἐλιγμούς του καὶ τὰς μεταβολοπρεπεῖς κάμψεις τῆς μακρᾶς οὔρας τοῦ.

— «Τὶ ὄρατα ποῦ εἶναι καὶ ἐδῶ, διαλογίζεται τὸ παιδίον. Ἐκεῖ τάχα;... Ὄ! ἐκεῖ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἦναι καλλίτερα!» Ἐν τούτοις ἀρίστως τις ἀθυμία κυριεύει τὴν ψυχὴν του.

— Ὅυτε τὴν μητέρα μου, οὔτε τὴν κυρὰ Ρηνούλα θὰ ἔχω ἐκεῖ, οὔτε τὴν Ἀσπασίτσα μας, οὔτε κανένα!... καὶ αἰσθημα μελαγχολίας ἤρξατο συγκινῶν τὴν καρδίαν τοῦ παιδίου. Μετὰ τίνιας στιγμᾶς ὁ μέλλων ἔμπορος ἀπεκοιμήθη.

Μὴ παρατηρήσας ὁ γέρον κηπουρὸς τὴν ἐν τῇ σκιάδι εἰσόδον τοῦ κατεργάρη, ἐνήδρευεν ὀπισθεν κληματαριάς, ἵνα ἐκεῖθεν ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ κλέπτου καὶ συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ.

— Ποῦ θὰ μου πᾶει; διελογίζετο, θὰ τόνε πιάσω μὲ' φορὰ, γιὰ τὴν δὲν μ' ἀφίνοι οὔτε σταυρὶ νὰ καμῶθῃ στὴν κληματαριά, καὶ ἔλαβε πρέζαν ἐκ τῆς ταμβακοθήκης του.

Ἐν τούτοις ἡ ὄρα παρήρχετο, καὶ ὁ γέρον μὴ βλέπων πούθεν τὸ παιδίον, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, ἀλλὰ φθάσας πρὸ τῆς σκιάδος ἔστη ἐκπληκτος θεωρῶν τὸν κοιμώμενον παῖδα. Τόσον παραδόξον τοῦ ἐφάνη, ὅστε ἐξέλαβε τοῦτο ὡς προσποίησην καὶ ἐφώνησε τραυλιζών.

— Ἄ, κατεργάρη, ἔμένα θὰ γελᾷσῃς; Εἰς τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος ὁ Νίκος ἀνεσκήρτησε.

— Σήκου, μὴν κοιμᾶς' ἐδῶ, θὰ κρυώσῃς, νὰ γιὰ ἰδέες τί σοῦ ἔφερα' εἶπε μεταβαλὼν ἰδέας ὁ καλὸς γέρον καὶ κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ θρανίου δύο κητρινοπόρφυρα ἀπίδια· ὁ Νίκος τῷ διηγήθη τὰ τῆς ἀναχωρήσεως καὶ ὁ Μπαρμπανγιώργης συγκινηθεὶς:

— Τώρα ποῦ εἶσαι γιὰ ταξεῖδι, νὰ μου ζητᾷς νὰ σοῦ δίνω ὅ,τι θέλῃς, εἶπε μετακλυθμηρίζων σχεδόν.

— Ἐπήγεις ποτε στὴν Σμύρνην, Μπαρμπανγιώργη

— Καί βέβαια, ἐγὼ τὰ ἐμαθα σὲ δύο μέραις μέσα. Ὅποιος μ' ἐρωτοῦσε ἐγὼ ὄλο «τοῦρτα μπιλέμ» (δὲν ξέρω τουρκικὰ) τοῦ ἔλεγα.

— Καί τί θὰ πῆ «τοῦρτα μπιλέμ», Μπαρμπαγιώργη;

— Ἀμ ποῦ νὰ τα θυμῶμαι, παιδί μου, τώρα τόσα χρόνια 'πού 'χω νὰ τα μιλῶ... ἀπεκρίθη ὁ γέρον, καί διὰ τ' ἀλλάξῃ ὁμιλίαν:

— Καί πότε φεύγεις; ἠρώτησε.

— Ἀὔριον τὸ βράδυ 'στάς πέντε.

Τὴν ἐπαύριον ἀπῆσα ἡ οἰκογένεια, ὁ Παπαδημήτρης καί τινες φίλοι κατήρχοντο τὴν κλίμακα τῆς ἐπαύλευς καί ἐξήλθον εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ κυρὰ Ρηνοῦλα ἐρείδομένη ἐπὶ τῆς ράβδου τῆς καί ἀπομαρτύρουσα τὰ δάκρυά της ἴστατο παρὰ τὴν αὐλαίαν θύραν καί ὁ Μπαρμπαγιώργης ἀπώτερω. Ὁ Νίκος ἔβαινε παρὰ τὴν μητέρα του, ἡς οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἐξοιδρημένοι καί ἐρυθροί.

— Νίκο, ἀποχαιρέτισε λοιπόν...

Καί τὸ παιδίον μετὰ παλμῶν, μὴ δυνάμενον πλέον ν' ἀντιέξῃ ἀπέναντι τῆς γενικῆς συγκινήσεως, ἐρίφη εἰς τὸν τραχήλον τῆς γραίας τροφῆ καί κατεφίλησεν αὐτήν. Ἀπὸ τῆς γραίας ἦλθε πρὸς τὸν γέροντα κηκουρὸν καί τὸν ἠσπάζθη. Ὁ γέρον ἐνεχειρίσεν εἰς αὐτὸν ἐν βαθείᾳ συγκινήσει μαντύλιον πεπληρωμένον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ὀπωρικὰ τοῦ κήπου καί εἶπεν ἐν μέσῳ τῶν δακρῶν του:

— Τάχατες θὰ μας εὔρης, σὰν ἔλθῃς μὲ τὸ καλό!... καί ἐπιγιγον οἱ λυγμοὶ τὸν ἀγαθὸν γέροντα.

Ἦλθε καί ἡ ὑπηρέτρια, τὴν ἐφίλησε καί αὐτήν.

— Καί τὸν Βάσο τὸν καυμένο τὸν ἐλθισμόνησε; εἶπε μετὰ πόνου ἡ Ἀσπασία, ἰδὲ πῶς σε κυττάλει.

Ὁ Νίκος ἐφίλησε καί τὸν γάτον.

Ἐφῆσεν ἡ στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ὁ Παπαδημήτρης ἐγερεθείς ἀπεκαλύφθη, ἐφέλλισεν εὐχὴν τινὰ καί ἠλόγησε τὸ παιδίον. Ἡ σκηνή ἦτο λίαν συγκινητικὴ. Ὁ Νίκος ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρός του ἐρίφη εἰς τὰς τῶν ἀδελφῶν του καί μετὰ δακρῶν κατεφίλει αὐτάς.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα ἔρρεον ἐκ συμπαιθείας; πῶς ἠδύνατο αὐτὸς νὰ μὴ κλαίῃ, ἀφοῦ πάντες οἱ περὶ αὐτὸν ἔκλαιον; Κατὰ βάθος οὐδεμίαν ἐντύπωσιν τοῦ ἐπροξένει ὁ ἀποχωρισμός. Φεῦ! Ὁλίγα παιδιά εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσιν, ἀφιπτάμενα τῆς πατρικῆς φωνῆς των καί τῆς μητρικῆς ἀγκάλης, τὸ κενόν, ὅπερ ἀφήνουσιν. Ἐν τούτοις δὲν παρέρχεται πολλὸς καιρὸς καί αἱ ὄνειροπολήσεις διαλύονται ὡς κηρός, ἀναφαίνεται δὲ ἐν δλῆ αὐτῆς τῇ γυμνότητι ἡ ἀπομόνωσις, ἡ ἀποξένωσις!

Ἐπεβιάσθησαν, ἀπέπλευσεν ἡ λέμβος καί τὰ μανδύλια, ὡς συνήθως, ἐκινήθησαν εἰς τὸν ἀέρα καθυγρα ἐκ τῶν δακρῶν.

Ἐλαφρὸς ἀνεμὸς πνεύσας ἐπέισε τὸν πλοίαρχον τοῦ δρόμου καπετὰν Ἀγγελῆν, στιβαρὸν μετῆλικα ἀνδρὰ, νὰ ἀπάρῃ τὴν ἄγκυραν.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη δύση, ὅταν ὁ δρόμων παρέκαμπε τὴν ἄμραν τοῦ λιμένος πλέων πρὸς τὸ πέλαιος. Ὁ Νίκος ἦτο μελαγχολικὸς, ἠρνήθη νὰ δειπνήσῃ, κατεκλίθη καί ἀπεκοιμήθη μέχρι πρωΐας. Ἀφύπνισεν αὐτὸν τὸ ἤσμα τοῦ πηδάλιου, διάτορον, ἔρρινον, ἀλλὰ γλυκὺ καί μελαγχολικόν. Ὁ Νίκος ἐλθισμόνησεν ὅτι εὐρίσκεται ἐν τῷ πλοίῳ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, παρετήρησε περὶ αὐτὸν, ἀνεζήτησε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης του, ἐκάλεσε τὴν Ἀσπασίαν, τὴν μητέρα του...

Τίποτε!

Ἡ φοβερὰ πραγματικότητα, ἡ ὁδὴν τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἤρξαντο κεντῶσαι τὴν τυρφεραν καρδίαν του. Κατενόησε τὴν θέσιν του καί ἤφατο κλαίων, ἀλλ' ἦτο ἤδη ἀργά. Ἀνελθὼν διὰ τῆς στενῆς κλίμακος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐστρεψε πρὸς τὸ βλέμμα, ἀνεζήτησε τὴν οἰκίαν των, τὸν κήπον, μάτην! οὐδὲν ἄλλο βλέπει ἢ πέλαιος, πέλαιος καί μακρὰν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος μόλις διακρινόμενα σημεῖα τινὰ μελανὰ ἐπιπλέοντα ὡς νέφη.

— Τὸ σπίτι σας ζητεῖς; διακόψας τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ ξαματός του, ἠρώτησεν ὁ πηδάλιουχος. — Τὸ ἀφῆσαμεν πολὺ πίσω τὸ σπίτι σας, παιδί μου.

Ὁ πατήρ του, ὅστις τὸν συνῴδουε μέχρι Σμύρνης, ἴσάμενος μετὰ τοῦ πλοίαρχου ἀπώτερω, παρετήρησε τὸν υἱὸν του καί ἦλθε πρὸς αὐτόν. Εἰς τὴν θέαν τοῦ πατρὸς του, ὁ Νίκος ἀπέμαξε τὰ δάκρυά του καί ἠσθάνθη ἀνακούφισιν τινὰ.

— Τί κλαίεις, δὲν ἐντρέπεσαι; ἰεῖπεν ὁ πατήρ. — Πεινᾷς;

Ὁ Νίκος ἔλαβεν ἐκ τοῦ μικροῦ καλάθου του τεμάχιον ἄρτου μετὰ τυροῦ, ἐπέσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ καθρέπτου τῆς πρῆμνης καί θεωρῶν τοὺς αὐλάκας, ὅς ἀφινεν ὀπισθὲν τοῦ οὐριόδρομου τὸ σκάφος, ἔτρωγε τὸ λιτὸν πρόγευμά του, καί κατέβρεχεν αὐτὸ διὰ τῶν πικρῶν δακρῶν του. Βαθμηδὸν τὸ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος μελανὸν ἐκεῖνο σημεῖον ἀπεκρύβη ὀλοσχερῶς καί τὸ ταραίπωνο παιδίον ἐβουβίσθη εἰς διαλογισμούς...

Ἐν μικρῷ τινὶ θαλάμῳ καθαρῶς διασκευασμένῳ, παρὰ τράπεζαν, ἐφ' ἧς ὕπῃρχον βιβλία τινὰ, ἐκάθητο ὁ Νίκος στηρίζων τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς παλάμας του, καί βλέπων ἐκ τοῦ παραθύρου τὸν λιμένα τῆς Σμύρνης.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἀνεχώρει ὁ πατήρ του ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἦλθε τὸ ταραίπωνο παιδίον ἐγκατελείφθη μόνον, εἰς ἔξενον τόπον, ἀνευ τῶν γονέων καὶ οἰκείων του. Λυγμοὶ ἀνήρχοντο εἰς τὸν λάρυγγά του, ἤθελε νὰ κραυγάζῃ! Ὡ! ἄς ἦτο δυνατόν νὰ τον παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ὁ πατήρ του... Τὸν παραλαμβάνει ἄρα γε, ἀν τον παρα-

καλέσῃ, ἀν ὑπάγῃ ἀμέσως; Ὡ! πῶς θὰ ζῆσῃ χωρὶς νὰ βλέπῃ κἀνένα γνωστὸν του;.. νὰ κατέλθῃ καί νὰ σπείσῃ εἰς τὸν λιμένα; ἀλλὰ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας ἀνεγείρει ἀνυπερόβλητα προσκόμματα ἀνατρεῖει ἐκ νέου τοὺς ὀφθαλμούς, οἷτινες θαμβοῦνται ἐκ τῶν δακρῶν καί συγχέουσι τὸν δρόμονα πρὸς ἐντομον ἱπτάμενον εἰς τὸν αἰθέρα.

Τότε ἀναμνησκαται τοῦ βραχέος, ἀλλὰ γοητευτικῶ παραλθόντος του. Ἰδοὺ ἡ Ρηνοῦλα ἀποδιώκουσα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ τὸν ἄγγιον Δράκον, ὅπου ἤρχετο, παδίον ἔτι, νὰ τὸν πᾶρῃ εἰς τὰ ξένα. Τί εὐμορφα, ὅπου διηγείτο τὰ παραμύθια της... Ἰδοὺ ὁ Παπαδημήτρης, τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα, «Πάρις ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου», ἡ Ἀσπασία, αἱ ἐξετάσεις του, ὁ Μπαρμπαγιώργης, ὁ γάτος, τὰ περιστέρια, αἱ προπαρασκευαί τοῦ ταξιδίου, καί πρὸ πάντων ἡ μητέρα του.

Οἱ λυγμοὶ αὐξάνουσι τότε, τὸ στήθος τοῦ παιδίου ἐξογκοῦται καί τὰ χεῖλη του ψελλίζουσι μόλις ἀκούμενα:

— Χαιρετίσματα στὸ σπίτι μας... στὴ μητέρα μου...

Παράρρασι.

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΣ

ΡΩΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΟΡΑΚΑΚΙ

(Μῦθος Κριλόφ.)

Ἄπὸ τὰ σύννεφα ἀστὸς ἐρίχθηκε μὲ μῆρα ὁ ἕνα κοπέδι πρόβατο, καί ἄραξ' ἐν' ἀρνάκι. Κόρακας νίος ἔτυχε νὰ εἶναι παραπέρα.

Ἐξήλθε τὸ κορακάκι, μὰ λέει: «διατὶ τὰ νύχτ' ἀδικῶς νὰ λερῶσω; σὰν θὰ σηκῶσω, νὰ σηκῶσω! φαίνεται, εἶνε καί ἄστοι χωρὶς πολὺ μυαλό· γιατί ἄρνι; πῶς πρόβατο δὲν διάλεγε καλὸ; Ἐγὼ, νὰ τὸ θελήσω μόνο, τὸ καθαυτὸ βασιλικὸ κομματι τὸ σηκῶσω!»

Ἐίπε, καί γὰ ν' ἀπάξῃ τὸ πῶ παχὺ κομματι, πετᾷ καί ρίχτει ἀπὸ τὸ κοπέδι μῆρατι. Παρατηρεῖ τὰ πρόβατα, τ' ἀρνά, τὸ ἕνα, τ' ἄλλο, καί τέλος εἴτοιμο πρόβατο ἐδιέλεξε μὲγαλο, χονδρὸ, ὅπου ὤμοι' αἶε λόγο καλοφρεμμένο.

Τότε ἀπὸ φηλὰ τὸ σημαδεῖαι, ρίχεται καί εἰς τὴν προεβιά τὰ νύχτ' αἱ του μπερδεῖαι. Πλὴν, δυστυχῶς του! δύναμι δὲν εἶχε τὸ καυμένο καί τὸ χειρότερο, αὐτὸ, ποῦ ἤθελε νὰ κλέψῃ, εἶχε φέρεμα πυκνὸ, στυρορὸ, καί τόσο μαλλιαρὸ,

ὅπου τὰ νύχτ' αἱ δὲν ἔμπορὶ νὰ ἐμπεριδῆ τὸ κορακάκι, ποῦ δειχνε πῶς εἶναι πονηρὸ, καί ἔμειν' ἐκεῖ πάνω σκαλωμένο. Οἱ βοσκοὶ τότε ἤπῃσαν καί τὸ πᾶσανε· καί γὰ νὰ μὴν πετᾷ ἄλλη φορὰ, τοῦ κόψαν ὅλα τὰ φτερά καί εἰς τὰ παιδιά νὰ παίξουν τὸ πετᾶσαν.

Συχνὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους; τὸ αὐτὸ συμβαίνει· βλέπει ὁ κλέφτης ὁ μικρὸς τὸν κλέφτη τὸν μὲγαλο, γυραῖα νὰ τὸν μιμηθῇ τὸ δίχως ἄλλο, καί τὴν παθαίνει.

Π. Α. ΔΕΙΩΤΗΣ.

Ο Λ Γ Α ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΕΝΩ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἀφ' οὗ συνέστησε τὸσον θερμῶς τὸν οἰκονόμον τοῦ μοναστηρίου ὁ ξενοδόχος, ἡγειρε τοὺς ὀφθαλμούς ὅπως κρήνη περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἦν οἱ λόγοι του ἐπροξένησαν. Ἄλλ' ἡ μορφή τοῦ Βαρίνου οὐδὲν προέδιδε. Μετὰ τεταραγμένης λοιπόν φωνῆς ἐξηκολούθησεν:

«Ὅταν τὸ ἄτομον, εἰς τὸ ὅποσον ἐνδιὰ φέρεσθε φέρεῖ ἤδη τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα, ὁ Βουτουρλίν, ὁ ὅποιος εἶναι εὐσεβὴς ἀνθρώπος, θὰ μᾶς ἀρνήσῃ τὴν συνδρομὴν του, καί τὸ ἦμισο τῆς Ρωσσίας ἀν τῷ προσφέρωμεν...

— Ὅχι! τὸ ἄτομον εἶναι ἀκόμη ἐλεύθερον τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου δεσμοῦ.

— Τότε, ἐλπίζω ὅτι ὁ φίλος μου δὲν θὰ προβάλλῃ οὐδεμίαν σπουδαίαν δυσκολίαν.

— Καί ἐὰν προβάλλῃ ταιούτην, θὰ προσπαθῶμεν νὰ τὴν νικήσωμεν. Ἀλλὰ ὀλίγον χρόνον ἔχομεν πρὸ ἡμῶν καί θὰ ἐπεθύμωμεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν αὐτοῦ. Πότε θὰ ἴδωμεν τὸν οἰκονόμον σας;

— Ὅποτεν θέλετε... αὔριον λόγου χάριν...

— Διατί αὔριον καί ὄχι σήμερον, καί ὄχι τώρα; Διατάξτε νὰ μᾶς φέρωσι τὸ τέτον καί πέμπτε νὰ τον ζητήσετε. Ἐπιθυμῶ τὰ πάντα νὰ εἶνε ἤδη τελειωμένα αὐτὴν τὴν νύκτα.

— Ἀφ' οὗ λοιπόν, ὡς παρατηρῶ, πρέπει νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὴν θέλησίν σας, ἄς ἐνεργήσωμεν.

— Καί βεβαίως τοῦτο εἶναι καί τὸ πρακτικώτερον, εἶπεν ὁ πρίγκιψ μειδιδῶν.

Οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνον.

— Ἄ! Τόμσκ, φίλτατε μοὶ Τόμσκ! ἀνεφώνησεν ὁ Παῦλος σφίγγων τὰς δύο χεῖρας τοῦ νεαροῦ του συνοδοιπόρου, θὰ τὴν ἐπανιδῶ λοιπόν; θὰ τὴν ἐπανεύρω; θὰ τῇ ἀποτείνω τὸν λόγον; θὰ τὴν ἀρπάσω... θὰ γείνη ἰδική μου! Σοὶ λέγω ὅτι θὰ εἶναι ἰδική μου. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναγεννώμαι... Ἡ ζωὴ μου, διακεκομμένη ἐπὶ μικρὸν, ἐπαναρχίζει ἀπὸ τῆς σήμερον... Νέον καί ζωηρὸν αἷμα ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μας... Τίς ἀνέφερε λοιπόν περὶ προσκομμάτων; Δὲν τὰ γνωρίζω ἢ ὅπως... τὰ καταβάλλω.

— Μοὶ ἀρέσκει ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος! ἄλλ' ἐγὼ, ὅστις δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος;

— Θὰ ἦσαι ἡμέραν τινὰ, καί θὰ ἴδῃς τότε ἀν γνωρίζω νὰ ὑπηρετῶ τοὺς φίλους μου... Ἀλλὰ σιωπῆ. Βλέπεις ὅτι οἱ ἀνθρώποι οὗτοι μᾶς ἀνήκουσι. Δὲν θέλω βεβαίως νὰ κατηγορήσω τὴν προσφιλῆ μας πατρίδα! Θεὸς φυλάξοι! ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ χώρα, ἐν ἣ ὁ χρυσὸς ἰσχύει σπουδαίως, εἶναι ἀναμφισβήτητος αὐτή. Ὅταν δύναται τις νὰ πληρώσῃ, εὐρίσκει πάντοτε πωλητάς... δι' ὅ,τιδῆποτε καί ἀν

θελήσῃ νὰ ἀγοράσῃ. Τὰ ἄλλα... εἶνε συμφωνία διὰ τὴν τιμὴν.

— Τὸ παραδέχομαι διὰ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, τὰ ἔργανά σου, τοὺς συννόχους σου, ἀλλ' ἡ Ὀλγα, ἡ τόσον ἐνάρετος Ὀλγα, ἐκεῖνη, ἧτις δις ἤδη σε ἀπέφυγε;... Τώρα δτε εἶναι μνηστὴ τοῦ Θεοῦ, πᾶν ἄλλο ἢ νὰ συναίνεσῃ.

— Ἄ! λοιπόν! Ἡ μνηστὴ τοῦ Θεοῦ θὰ γείνη σύζυγός μου!

— Νομίζω ὅτι λησμονεῖς τὴν πρίγκιπισσαν!

— Ἐὰν τοῦτο συμβαίνει ἀληθῶς, προσπαθῶμεν νὰ μὴ μοὶ τὴν ἐνθυμίζῃς, εἶπεν ὁ Παῦλος συνοφροσύνησας: διότι ἔχω ἀνάγκην ὄλων τῶν δυνάμεών μου καί τῶν ἰδικῶν σου ἄς ἀποφύγωμεν τὰς ἀποθαρρυντικὰς σκέψεις. — Τὸ σχέδιόν μου εἶναι ἤδη ἔτοιμον· τολμηρὸν μὲν, ἀλλὰ καλόν· ἡ ἐπιτυχία σήμερον ἐξαρτάται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνω ἐγὼ.

Ὁ Βαρίνου ὠμίλει ἔτι, ὅτε ὁ ξενοδόχος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ ὀδηγῶν ἡ μᾶλλον σύρων ὀπισθὲν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐσταμάτησε δισταζὼν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Ἰδοὺ ὁ φίλος μου Μιχαὴλ Βουτουρλίν, εἶπεν ὁ ξενοδόχος παραμερίζων, ἵνα κάμῃ θέσιν εἰς τὸν νεωστὶ ἐλθόντα. Εἶναι ὁ οἰκονόμος τοῦ μοναστηρίου ἔγγυθμαι δι' αὐτόν, ὅπως καί διὰ τὸν ἑαυτὸν μου.

— Ἰδοὺ διαθέσεις, εἶπεν ὁ Βαρίνου μετὰ τῆς μᾶλλον ἐλυστικῆς φωνῆς του, ἰδοὺ διαθέσεις, αἷτινες μὲ ὑποχρεώνουσιν, ἀλλὰ εἰσέλθετε, παρακαλῶ, κύριε, καί διαβεβαιώσατέ με καὶ πρᾶγματι τὰς συμμερίζετε.

Ὁ Βουτουρλίν ἔκαμε τρία βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός, δύο ἄλλα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔχαίρειτῃσεν εἰτα τεταραγμένως πῶς τὸν πρίγκιπα, ὡς ἀνθρώπος ἠκίστα ἐξωκειωμένος μετὰ προσώπου τὸσον ὕψηλης τάξεως. Πεντηκοντοῦτης ἴσως, ἦτο τὸσον ἰσχνὸς καί πενιχρὸς ὥστε θὰ ἐφοβεῖτο τις νὰ τον ἐγγίσῃ μὴ συντριβῇ, καί τὸσον ἀδύνατος καί ἐλαφρὸς, ὥστε μία μόνον πνοὴ ἀνέμου θὰ ἤρκει νὰ τὸν παρασύρῃ ὡς φύλλον ξηπάσω... θὰ γείνη ἰδική μου! Σοὶ λέγω ὅτι θὰ εἶναι ἰδική μου. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναγεννώμαι... Ἡ ζωὴ μου, διακεκομμένη ἐπὶ μικρὸν, ἐπαναρχίζει ἀπὸ τῆς σήμερον... Νέον καί ζωηρὸν αἷμα ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μας... Τίς ἀνέφερε λοιπόν περὶ προσκομμάτων; Δὲν τὰ γνωρίζω ἢ ὅπως... τὰ καταβάλλω.

— Μοὶ ἀρέσκει ὁ ἐνθουσιασμός οὗτος! ἄλλ' ἐγὼ, ὅστις δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος; — Θὰ ἦσαι ἡμέραν τινὰ, καί θὰ ἴδῃς τότε ἀν γνωρίζω νὰ ὑπηρετῶ τοὺς φίλους μου... Ἀλλὰ σιωπῆ. Βλέπεις ὅτι οἱ ἀνθρώποι οὗτοι μᾶς ἀνήκουσι. Δὲν θέλω βεβαίως νὰ κατηγορήσω τὴν προσφιλῆ μας πατρίδα! Θεὸς φυλάξοι! ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχῃ χώρα, ἐν ἣ ὁ χρυσὸς ἰσχύει σπουδαίως, εἶναι ἀναμφισβήτητος αὐτή. Ὅταν δύναται τις νὰ πληρώσῃ, εὐρίσκει πάντοτε πωλητάς... δι' ὅ,τιδῆποτε καί ἀν

θελήσῃ νὰ ἀγοράσῃ. Τὰ ἄλλα... εἶνε συμφωνία διὰ τὴν τιμὴν.

— Τὸ παραδέχομαι διὰ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, τὰ ἔργανά σου, τοὺς συννόχους σου, ἀλλ' ἡ Ὀλγα, ἡ τόσον ἐνάρετος Ὀλγα, ἐκεῖνη, ἧτις δις ἤδη σε ἀπέφυγε;... Τώρα δτε εἶναι μνηστὴ τοῦ Θεοῦ, πᾶν ἄλλο ἢ νὰ συναίνεσῃ.

— Ἄ! λοιπόν! Ἡ μνηστὴ τοῦ Θεοῦ θὰ γείνη σύζυγός μου! — Νομίζω ὅτι λησμονεῖς τὴν πρίγκιπισσαν! — Ἐὰν τοῦτο συμβαίνει ἀληθῶς, προσπαθῶμεν νὰ μὴ μοὶ τὴν ἐνθυμίζῃς, εἶπεν ὁ Παῦλος συνοφροσύνησας: διότι ἔχω ἀνάγκην ὄλων τῶν δυνάμεών μου καί τῶν ἰδικῶν σου ἄς ἀποφύγωμεν τὰς ἀποθαρρυντικὰς σκέψεις. — Τὸ σχέδιόν μου εἶναι ἤδη ἔτοιμον· τολμηρὸν μὲν, ἀλλὰ καλόν· ἡ ἐπιτυχία σήμερον ἐξαρτάται ἐκ τῆς ἐκτελέσεως, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνω ἐγὼ.

φθῆτε ὑπ' ἐμοῦ τόσον γενναίως, δσον... οὐδ' ὁ Τσάρος αὐτὸς θὰ σὰς ἀντήρμαιβε.

Ὁ Μιχαὴλ, ὅστις εἶχε φοβηθῇ, ἀκούσας τὰς πρώτας λέξεις, ἐπλησίασε μικρὸν τὴν καθέκλαν του καί διὰ τοῦ χονδροειδοῦς ρινομάκτρου του ἐσπόγγισεν ἐκ τοῦ μετώπου του σταγόνας τινὰς ἰδρωτός.

Ὁ Βαρίνου εἰσῆλθεν ἐπὶ λεπτά τινα, ὥσει θέλων νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ συνέλθῃ, καί εἰτα ἐξηκολούθησε:

«Σὺς γνωρίζω, κύριε, εἰς τὴν εἰσοθὴ εὐλαβῆς καί βεβαίως, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πράξεως... ἀπολύτως κακῆς, σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃτε, ὅτι ἐγὼ πρώτος θὰ ἤμην ἀνίκανος τοιαύτης, καί ἔπειτα ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει ὅτι δὲν ἤθελον ἀποταθῆ πρὸ ὑμᾶς ἵνα εὔρω ἕνα συνένοχον.»

Ὁ πτωχὸς οἰκονόμος, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἀνεπνευσεν ἀνετώτερον.

«Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαρίνου, ὑπάρει ἴσως δι' ὑμᾶς μικρὸς τις κίνδυνος — ἡ εὐκρίνεια μοὶ ἐπιβάλλει νὰ σὰς τὸ ὁμολογήσω — ἐὰν ἀναλάβητε μετὰ πολλοῦ ζήλου τὰ συμφέροντά μου. Εἶναι ἀρα δικαίον ν' ἀσφαλίσωμεν καί τὰ ἰδικά σας. Ἄς ἴδωμεν λοιπόν, κύριε οἰκονόμῃ, τί κερδίζετε κατ' ἔτος ἐκ τῆς ὑπηρεσίας σας;

— Χίλια περίπου ἀργυρὰ ρούβλια, πρίγκιψ, ἀπήντησεν ἐρυθριῶν ὁ οἰκονόμος.

— Ἐ, λοιπόν θὰ σας μετρήσω αὔριον τὸ κεφάλαιον, ὅπερ παρέχει τὴ εἰσοδήμα τοῦτο· οὕτως ἐξασφαλίζετε τὰ χίλια ρούβλια καί ἐκτὸς τούτου θὰ δυνηθῆτε νὰ χρησιμοποιοῦσῃτε τὸν καιρὸν σας κατὰ βούλησιν.

— Κατοικοῦμεν προσετί ἐν τῷ μοναστηρίῳ, καί αἱ καλογοραῖαι καθ' ὄλον τὸ ἔτος παρέχουν ἐργασίαν εἰς τὴν γυναῖκα καί τὰς θυγατέρας μου.

— Ἐγὼ ἐν κτήμα μέγιστον πλησίον τῆς Μόσχας· ὁ ἐπιστάτης εἶχε τὴν κακὴν ἰδέαν ν' ἀποθάνῃ τὸν παρελθόντα μῆνα. Ἐκτίσα δι' αὐτόν οἰκίαν μεγάλην ὡς μέγαρον· οὕτε δέκα ἡμέρας τοῦ ἔτους κατοικῶ ἐκεῖ καί βεβαίως ἡ ἐπιτήρησις ἀπὸ τέσσαρα ἄτομα δὲν θὰ βλάβῃ τὰ συμφέροντά μου.

— Ἄ! κακῶς κάμνετε πειράζων ἕνα δυστυχῆ ἀνθρώπον...

— Ἄλλ' ὄχι, φίλε μου, δὲν πειράζω... ὁμιλοῦμεν μόνον περὶ ὑποθέσεων.

— Θεέ μου! Ἀλλὰ τί θ' ἀπαιτήσῃτε λοιπόν ἀπὸ ἐμέ, διότι μέχρι τῆς ὥρας, προσεφέρατε μόνον χωρὶς νὰ ζητήσῃτε!

— Ὑπομονὴ θὰ ἔλθῃ καί τοῦτο. Ὁ Βαρίνου θέτει τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπλησίασε τὸν Μιχαὴλ καί παρατηρῶν αὐτὸν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ε

τους κατελήφθη υπό νευρικού τρόμου... ηθέλησε να έγερθη και να φύγη, άλλ' αϊ κνήμαι του δεν υπήκουον... και επανέπεσαν επί του καθίσματος ποιών τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Μίαν καλυγραίαν! ἐπιθύριζε κρύπτων τὴν κεφαλήν ἐντός τῶν χειρῶν του... ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι ἐὰν μὰς συναλάβωσαν θὰ μὰς ἐλιθοβολοῦν ἄφοπτόν, ὅτι ἡ πτωχὴ γυνὴ ζωῶσα θὰ ἦκουε τὴν νεκρῶσιμον ἀκαλουθίαν και ζωῶσα θὰ ἐθάπτετο;

Μὴ παρατηρεῖτε τὰ σκοτεινὰ ταῦτα σημεῖα! εἶναι ἰδική μου ὑπόθεσις αὐτῆ... εἶπε ὁ Βαρίσκου θωπεύων τὸν μύστακά του. Δὲν πρόκειται ἄλλως τὸ περί καλογραίας ἀλλ' ἀπλούστατα περί δοκίμου.

Ἀπλούστατα! Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι πάντοτε ἱεροσουλία;

Αἰ ὄχι! Ἡ γυνή, περί ἧς πρόκειται εἶναι ἀκόμη ἐλευθέρη!

Ἀλλὰ τότε, διατί δὲν ἐγκαταλείπει τὸ μοναστήριον αὐτοθελήτως;

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Βαρίσκου ἤρχιζε νὰ ἐξαντληται, τὸ σικικὸν κινῆθιον, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ συνετριβή εἰς ἀπειρα τεμάχια.

Κύριε Μιχαὴλ Βουτουρλί, ἐξηκολούθησε προσπαθῶν νὰ περιστείλῃ τὴν ἀνυπομονήσιαν του, ἀρπάξω τὴν ἀδελφὴν Ὀλγαν δι' ἓνα καλὸν σκοπὸν.

Δὲν πιστεύω, πρίγκιψ.

Μὲ συγχωρεῖτε, θέλω νὰ τὴν νομφεῦθω.

Δὲν ἀμφιβάλω, ἀφ' οὗ μοι το λέγετε... ἀλλ' οὐδέποτε μέχρι σήμερον ἐξήλθε τις ἐκ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Φόβου... τοῦτο εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον.

Δύσκολον ἴσως, ἀδύνατον ὅμως ὄχι!

Ἄλλως εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ θελήσῃ.

Θὰ συγκατανεύσῃ, ἀμα μὲ ἴδῃ.

Ἄλλ' εἶναι ἀγία ἡ νέα αὐτὴ δοκιμος, ἧς ζητεῖτε τὴν ἀπόλειαν!

Ἡ ἀγιότης εἶναι πανταχοῦ και ὁ οὐρανὸς ὑπάρχει ἐν τῷ γάμφῳ ἐπίσης ὅπως και ἐν τῷ μοναστηρίῳ.

Θεῖ μου! Ἀλλὰ τότε διατί δὲν τὴν ἐνμφεψήθητε πρὶν γενεῇ μοναχῆ;

Κύριε οἰκονόμ, νομίζω ὅτι μ' ἐξετάζετε, εἶπεν ὁ πρίγκιψ μετὰ πολλῆς γλυκύτητος, ἀλλὰ παρατηρῶν οὕτω τὸν Βουτουρλί, ὥστε νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ χαμηλώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἄ, μὴ λησμονήσωμεν ὅτι θὰ λάβητε τὴν ἀνάγκην φίλων ἐν τῷ μοναστηρίῳ. Εἰπατέ μοι τὰ ὀνόματα των και μὴ φεισθήτε οὐδενός, ὅπως ἱκανοποιήσητε τὴν ἐχεμύθειαν των.

Προσέξατε μόνον νὰ εἶνε ἀνθρώποι ἀσφαλεῖς και ἰδίως ὀλίγοι, ὅσον εἶναι δυνατὸν εἶναι περιττὸν νὰ συμπεριλάβωμεν εἰς τὸ μυστικὸν μὰς τὸ ἦμισυ τοῦ Κιέβου.

Δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς καλογραίας, καθὸτι ὅλοι εἶνε ἀγία και θὰ ἦτο περιττὸν νὰ τὰς δοκιμάσωμεν. Οὐτε νὰ ὑποπτευθῶσι πρέπει ἐκεῖνο, ὅπερ ποθοῦμεν: διότι τότε θὰ εἶνε ἀμελικτοί.

Ἐκεῖναι ἰδίως, αἱ ὅσαι συγκοινωνοῦσι πρὸς τοὺς ξένους, εἶνε αὐτολεξεῖ ἀγριαί.

Ἄ. χ. ἡ ἐπιστάτρια τοῦ μοναστηρίου δὲν θὰ ἦνοιγε τὴν θύραν οὐτε εἰς αὐτὸν τὸν Τσάρου, και θὰ εἶναι εὐκολώτερον νὰ κλειψῇ τις ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πέτρον τὰς κλειδας τοῦ Παραδείσου παρὰ ἀπὸ αὐτὴν τὰς τοῦ μοναστηρίου.

Τοῦτο εἶναι σοβαρὸν, εἶπε ὁ Τόμσκυ τῷ πρίγκιπι: δὲν προεῖδες τὴν δυσκολίαν ταύτην.

Τόσον σοβαρὸν ἀληθῶς, ἀπάντησεν ὁ Βουτουρλί, ὥστε θὰ εἶναι προτιμότερον νὰ παρατηθῶμεν.

Τῆς συντάξεως τῶν χιλίων ἀργυρῶν ρουβλίων, ἅτινα σὰς ὑπεσχέθην, τῆς θέσεως, ἢν σὰς προσφέρω και τῆς προικός των δύο θυγατέρων σας; Ἐστω, κύριε οἰκονόμ.

Ὅπως θέλετε! Μάθετε ἐν τούτοις ὅτι οὐδέποτε ἐγὼ παρατιοῦμαι ἐνός σχεδίου. Ἐὰν λοιπὸν μοι ἀρνεῖσθε τὴν συνδρομὴν σας, θὰ εἶναι βεβαίως λίαν δυσάρεστον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μου, ἀλλὰ θ' ἀποταθῶ ἀλλαχού... και θὰ εὐρω!

Δὲν πταίω ὅμως εἰς τοῦτο, ἐπιθύρισεν ὁ πτωχός, ματαίως συλλογίζομαι, δὲν βλέπω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε!

Σκεψθήτε! τὸ μοναστήριον κεῖται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τοῦ Δνιέπερ, οὕτως τὰ ὕδατα τύπτουσι τοὺς πρόποδας τῶν τοιχῶν του. Θὰ εἶναι λίαν παραδοξον, ἐὰν οἱ ἀρχιτέκτονες τῆς «Παναγίας τοῦ Φόβου» δὲν ἐσκεψήσαν νὰ ἐπωφεληθῶσι τῶν προνομίων, ἅτινα τοῖς παρέχει ἡ θέσις αὐτῆ, ἵνα παράσχωσι ταῖς καλογραίας διὰ τὴν ἰδικήν ὑπηρεσίαν τοῦ μοναστηρίου, τοῦλάχιστον μίαν ἐξοδον ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ;

Δαμψίς τις ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἀψύχου μετώπου τοῦ οἰκονόμου.

Ναί, εἶπε φέρων τὴν χεῖρά του εἰς τὴν κεφαλὴν, οὕτω πρέπει νὰ εἶναι! Πῶς δὲν τὸ ἐσκεψήθη! Ὑπάρχει πράγματι θύρα, ἧτις ὀδηγεῖ εἰς τὰ ὑπόγεια και τὰς ἀποθήκας τοῦ μοναστηρίου... και ἔχω ἐγὼ τὰς κλειδας φυσικῶτατα, διότι αἱ καλογραία οὐδέποτε τὰς χρησιμοποιοῦσι.

Καὶ δὲν τὸ ἐλύετε! Ἀλλὰ τί ἐσκέπτεσθε λοιπὸν, κύριε; Δὲν εἶσθε φίλος μου; ἡ θύρα αὕτη εἶναι ἡ σωτηρία, εἶναι ἡ ἐλευθερία, εἶναι ἡ Ὀλγα! Λοιπὸν δὲν ὀμιλεῖτε;

Σκέπτομαι ὅτι ἡ εἴσοδος αὕτη δὲν μὰς βοηθεῖ σχεδὸν διότι δὲν συγκοινωνεῖ πρὸς τὸ μοναστήριον.

Συλλογισθήτε καλλίτερον. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ και δι' αὐτὰς τὰς καλογραίας μίαν ἐξοδον δι' ἐκείνης τῆς θύρας.

Πράγματι ὑπάρχει διόδος συγκοινωνίας μεταξύ τῆς εἰσοδου ταύτης και τῶν κρυπτῶν τοῦ ὑπογείου κελοῦ, ἀλλὰ πρὸ τῆς διόδου ταύτης ὑπάρχει και μίαν θύραν ὑπέρογκον, τῆς ὁποίας δὲν ἔχω τὴν κλειδα.

Διὰ κηροῦ λάβετε τὴν ἀποτύπωσιν και φερέτε μοι αὐτὴν.

Θεῖ μου! ἀντικλειδίον;

Μὴ προσέχετε εἰς τοιαύτας λεπτομερείας! Ἄλλως, ὅστις ἐπιδιώκει ἓνα σκοπὸν, ἐπιδιώκει και τὰ μέσα. Τοῦτο δὲ

θὰ διευκολύνη τὰ πράγματα και δὲν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην τρίτου προσώπου. Θὰ μοι ἀνοίξητε τὴν πρώτην θύραν και θὰ μοι ὑποδείξητε τὴν δευτέραν, και ἀπαξ διαβῶ και ταύτην, αἰ ὀδηγία σας μοι ἀρκοῦν.

Θὰ ἔχγητε πολλὰς ἄλλας δυσκολίας νὰ ὑπερπηδήγητε.

Θὰ τὰς ὑπερπηδήσω.

Ἐὰν σας συναντήσωσιν ἐν τῇ διόδῳ, εἰὰν σας συλλάβωσιν ἐν τῇ ἀποθήκῃ.

Καὶ τὸν ἀστέρα μου, κύριε Βουτουρλί, τὸν λησμονεῖτε; Λοιπὸν ἄς οἰκονομήσωμεν τὸν καιρὸν μὰς και τοὺς λόγους μὰς. Πότε θὰ ἔχωμεν ἀποτύπωσιν τοῦ κλειθροῦ.

Τὴν Τρίτην μόνον.

Ἢτοι τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας.

Μάλιστα. Δὲν συνειθίζω νὰ καταβαίνω εἰς τὰ ὑπόγεια, και δὲν ἐπιθυμῶ νὰ δώσω ἀφορμὴν ὑποψίας. Ἀλλὰ τὴν Τρίτην οἱ χωρικοὶ φέρουσι τὰς προμηθείας των διὰ τὸν ποταμῷ: θὰ εὐρω τότε τὸν καιρὸν νὰ πρῶξω ἐκεῖνον, ὅπερ ἐπιθυμῶ.

Πολὺ καλὰ! Τὴν Τρίτην! Μὴ ἐληθητε δὲ πολὺ ἀργά, ἵνα λάβωσι τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν οἱ κλειθροποιοί μου. Ἄλλ' ἄς ἐπαναλάβωμεν τὰς συμφωνίας μὰς: τὴν Τρίτην: κατὰ δὲ τὴν νύκτα τῆς Τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτην, περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὠραν ἄ. χ. μεταβαίω εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ εἴσοδον: εἰσερχόμεθα ἐν τῷ περιβόλῳ και μὲ ὀδηγεῖτε εἰς τὰ κατκλύματα των δοκιμῶν... Μετὰ ταῦτα δύνασθε νὰ ἀποσυρθῆτε, διότι τὰ λοιπὰ ἀφορῶσιν ἐμὲ.

Ἀλλὰ τὰ λοιπὰ, ὡς λέγετε, εἶνε τὸ πᾶν! Εὐρισκόμενος ἐν τῷ περιβόλῳ θ' ἀπαντήσητε δυσκολίαν ἐπὶ δυσκολίας, κινδύνον ἐπὶ κινδύνῳ. Δὲν θὰ κάμωμεν εἰκοσι βήματα και θ' ἀνακαλυφθῶμεν ἡ πρώτη μοναχῆ, ἧτις θὰ μὰς διακρίνη, θὰ φοβηθῆ και διὰ μίαν φωνὴν θὰ συγκαλέσῃ ὀλόκληρον τὸ μοναστήριον και ἐν μιᾷ στιγμῇ θὰ εὐρεθῶμεν ἐν μέσῳ ἀληθοῦς ἐπαναστάσεως γυναικῶν.

Τοῦτο θὰ εἶναι κωμικὸν και φοβερὸν, ἐπιθύρισεν ὁ Τόμσκυ.

Ἐν τούτοις, ἀπάντησεν ὁ πρίγκιψ, ἐνεργοῦντες δραστηρίως και λαμβάνοντες μεθ' ἡμῶν πέντε ἢ ἕξ ἀνθρώπους, περὶ ὧν θὰ εἰμῶθα ἀσφαλεῖς, θ' ἀρπάσωμεν τὴν ἀδελφὴν Ὀλγαν και τότε προβαίνομεν πρὸς τὸν ποταμὸν.

Ἄ! εἶπεν ὁ Βουτουρλί κινῶν τὴν κεφαλὴν, πῶς φαίνεται ὅτι δὲν γνωρίζετε τὰς μοναχάς! Εἶνε βαθύτατα πεπεισμένοι εἰς αἱ ψυχαί, αἵτινες προσέρχονται πρὸς αὐτὰς, ταῖς δίδονται ὡς ἐνέχυρον ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Θεωροῦνται δὲ ὑπέυθυνοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αἱ εἶνε ἱκαναί πρὶν τὴν ἀφήσασιν εἰς τὸν ἀπῆρχα, νὰ φανευθῶσιν ὅλοι μέχρι τῆς τελευταίας.

Και ὁποῖον φοβερὸν και θλιβερὸν ἐντύπωσιν θ' ἀφήσῃ ἡ σκηνὴ αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ὀλγας! Ἄλλως γνωρίζεις ὅποια εἶνε σήμερον τὰ πρὸς σε αἰσθηματά της; Δύνασαι νὰ ὑπολόγησῃς ἀκριβῶς τὴν ἐπήρειαν, ἢν μακρὰ διαμονὴ ἐν τῷ

μοναστηρίῳ ἐπήνεγκεν ἐπ' αὐτῆς; ψυχαί αἱ ἰδικῆ της, διαφεύγουσι τὰς ἐκτιμήσεις ἡμῶν.

ὦ! Νὰ τὴν ἴδω, νὰ τὴ ὀμιλήσω ἐπὶ δύο λεπτά και τὴν κατακτῶ πλέον! ἀπάντησεν ὁ Παῦλος, μετὰ πεποιθήσεως, ἧτις ἐξέπληξε μὲν τὸν φίλον του, ἀλλὰ και δὲν τὸν ἐπέσειεν.

Ἐστω! ἀπάντησε, παραδέχομαι τὸ πρῶγμα, καιτοὶ δὲν μοι φαίνεται πιθανόν. Ἀλλὰ τὰ δύο ταῦτα λεπτά τίς λέγει ὅτι θὰ σοι δοθῶσι; θὰ κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ κεινόματος τῆς δοκίμου; Καὶ ἂν αὕτη ἀκούσασα τὸν θόρυβον, τρέξῃ και σε ἴδῃ ἐν μέσῳ τῆς ὄχλοβοῆς ἐκείνης, ἀλήθη ἱερόσυλον, ὅστις παρουσιάζεται, ὅπως διαταράξῃ τὴν γαλήνην τοῦ τελευταίου ἀσύλου της, ἐκείνη ἡ ἐνάστος και ἀγνή ψυχῆ, ἧτις σε ἀπέφυγεν ἐν ἄλλαις περιστάσεσι πολὺ μᾶλλον εὐνοῖαται, ὅποτε τὰ πάντα συνέτρεχον ὑπὲρ σου; πιστεύεις ὅτι θ' ἀποφασίσῃ ν' ἀρνηθῆ τὸ παρελθόν και πρὸ τοῦ μοναστηρίου νὰ καταπατήσῃ τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς σεμνότητος, ἵνα σε ἀκαλουθήσῃ;

Νὰ εἶμαι τόσον πλησίον τοῦ σκοποῦ μου και νὰ μὴ τὸν προσεγγίσω! ἐπιθύρισεν ὁ πρίγκιψ περισιγγῶν διὰ τῶν χειρῶν τὸ μέτωπόν του.

Ἡ προσέγγισις εἶναι πιθανή, ἀλλὰ δι' ἄλλων μέσων, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ χαμηλοφώνως ὁ Βουτουρλί.

Καὶ τὰ μέσα ταῦτα ποῖα εἶνε; Ἄλλ' ὀμιλήσω, ἀθλίε, ὀμιλήσω!

Εἶπον ὅτι ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑπάρχουσι κρύπται και ὑπόγειον παρεκκλήσιον, ἐν ᾧ ἀναπαύονται τὰ σεβασμιώτερα λείψανα τοῦ Κιέβου: εἶπον ἐπίσης, ὅτι διὰ μυστηριώδους διόδου αἱ κρύπται συγκοινωνοῦσι πρὸς τὸν ποταμὸν.

Βεβαίως! εἶπειτα;

Ἐθίμον πανάρχαιον και ἱερὸν ὡς νόμος ἀπαίτει παρὰ τῆς δοκίμου νὰ διέλθῃ προσευχομένη ἐν αὐτῷ τὴν νύκτα, ἧτις προηγεῖται τῆς ἰσοθίου ὀμολογίας της.

Ἢ Ὀλγα λοιπὸν θὰ εἶναι τὴν νύκτα τῆς Τρίτης πρὸς τὴν Τετάρτην...

Μάλιστα! Ἐκεῖ...! Καὶ εἰς ἀπομόνωσιν σχεδὸν ἀπόλυτον! Δύο θύραι, τὰς ὁποίας θ' ἀνοίξω, θὰ σας ὀδηγήσῃ πλησίον της. Τὸ ἐπίλοιπον ἀποβλέπει σὰς.

Ὅφειλω μόνον νὰ σας εἰδοποιήσω περὶ τούτου: ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν, αἱ ἡγούμεναι ἐπισκέπτονται τὴν δοκίμον και προσιγγῶνται παρ' αὐτῆ. Δὲν πρέπει ἀρα ν' ἀπαλέσγητε οὐτε λεπτόν.

Μὴ φοβεῖσθε! Τὸ μέρος σας ἔγεινε, θὰ κάμω και ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου! Ἐπανήθητε τὴν Τρίτην, ὅπως λάβητε τὰς τελευταίας ὀδηγίας μου. Ἐως τότε μὴ ὀμιλεῖτε τὸ ἐλάχιστον. Ἰδοὺ διὰ τὰς πρώτας δαπάνας σου.

Καὶ ὁ πρίγκιψ ἀνοίγων εὐρὺ χαρτοφυλάκιον ἔρριπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέσμην χαρτονομισμάτων, ἅτινα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχῶς οἰκονόμου ἀντεπροσώπων ἀληθῆ περιουσίαν.

(Ἐπειτα).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΧΡΩΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

Geschichte der Griechischen Farbenlehre von Edm. Veckenstedt Dr. Phil.

Ἀπὸ τῶν πρώτων δημοσιῶσεων τῶν Γλάστωνος περὶ τῶν Ὀμηρικῶν Ἐπῶν, κατόπιν τῶν ὁποίων ὁ Magnus ἐν Βρασελίῃ και ὁ Geiger τὰς αὐτὰς ἰδέας ὄλως ἐπιστημονικῶς και τελειότερον ὑπεστήριξαν, διεδόθη ἡ θεωρία ἐπὶ μᾶλλον ὅτι ἡ Ὀμηρικὴ ἀνθρωπότης και ὁ ὕστερον Ἕλληνας ὄλιγα, τὰ ἀπλούστερα των χρωμάτων διέκρινον και τὰ λοιπὰ ἢ οὐδόπως ἢ συγκεχυμένως ἐγνώριζον. Ὁ διεπλῶν πρὸς τὸν μερικὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν Ὀμηρον και τοὺς δραματικούς ἢ λυρικούς ἄλλους ποιητὰς καταδίδον ὅσον δυσκολία προδήλως ὑπάρχει εἰς ἐξίτησον και συμπύκνωσιν τῶν πολλῶν ὀνομασιῶν χρωμάτων, τῶν περισσότερων ὅμως κυρίως περὶ τέσσαρα, καιτοὶ μὴ ἀπλὰ ὅλα, ἦτοι τὸ λευκόν, τὸ ἐρυθρόν, τὸ γλαυρόν, τὸ μέλαν. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πολλὰ ἐγράφησαν, ἀλλὰ τὴν κοινὴν ἀπέθεκεν ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνωτέρου ἔργου, καθηγητῆς ἐν Λειψίᾳ και συνετάκτης ἐξαίρου περιοδικῷ. Ὁδὸς μετὰ μεγάλης προσοχῆς και λεπτολόγου ἐρεύνης ἐξετάσας ἑπάντας τοὺς ἀρχαίους συγγραφῆς—ἐπὶ Ὀμηροῦ μέχρι Κοιντοῦ τοῦ Σμυρναίου—και διεξελθὼν και παραβαλὼν τοὺς πρὸ αὐτοῦ τὸ ζήτημα πραγματευθέντας, διελεύκων τὰ πλεῖστα δυσδιάκριτα σημεῖα, διέφωτον ἐσφαλμένως ἐξηγήσεις, ἐφώτισε σκοτεινὰ τινὰ Ὀμηρικὰ χωρία ἰδίως και κατέστησε τὸ συγγραμμά του ἀσφαλῆ ὀδηγὸν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ κατανοήσωσιν ἢ και διδάξωσι τὰς χρωματολογικὰς ἐκφράσεις των ἀρχαίων και νέων.

Ἀναρίπων μετὰ λόγου τοὺς ἱσχυρισμοὺς των Ὀφθαλμοδραβινιστῶν κληθέντων ἀνωτέρω συγγραφῆων καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι και πάντα τὰ χρώματα ἦσαν ἑκαταίη γνωστά και ὅτι τὸ Ἕλλην κατὰ τὸ διάστημα 42 αἰῶνων και πλέον ἐρχῆτο ταῖς αὐταῖς ὀνομασίαις χρωμάτων κατὰ τὴν αὐτὴν ἔνοιαν ἐπομένως ἢ και ὁ Ἕλλην τῆς τεσσάρτης ἑκατονταετηρίδος οὐδόπως ἦδύνατο νὰ διακρίνη τὰ χρώματα, ὅπως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς των Ὀμηρικῶν αἰῶνων, ἢ συμπᾶσα ἢ ἀρχαίτης ἔχαιρεν ἐπὶ τοῖς διαφόροις χρώμασι και ταῖς τούτων βαθμιαίαις παραλλαγῆς. Δὲν προσήκει τοῖς φυσικοφίλοις και τοῖς γλωσσολόγοις, προσθέτει, νὰ ἐξηγήσωσι τὴν χρωματικὴν των ἀρχαίων ὀρολογία. ἀλλὰ τῇ φιλολογίᾳ και τῇ αἰσθητικῇ και ἂν διὰ τῆς ἐπιμένου ἐρεύνης κατορθώθῃ νὰ εὐρεθῶσιν οἱ κανόνες, καθ' οὓς οἱ Ἕλληνας ἀρστέτεχται προήγαγον τὰ οἰκοδομητικὰ αὐτῶν ἔργα, οὕτως ὤφειλεν ἢ τε αἰσθητικῇ και ἢ φιλολογίᾳ νὰ συμπάρησιν κατὰ Ἕλληνικὴν θεωρίαν, τὴν ἔνοιαν και σημασίαν και χρῆσιν των χρωματικῶν ὀρομῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποιηταῖς. Μῆτοι τὰ ποιητικὰ προϊόντα, τὰ ἔργα ἐνός Πλάτωνος και Ἀριστοτέλους, ἐνὸς Θεοφράστου και Πλάτωνος δὲν παρέχουσιν προβήμους ἀφθονοὺς δὲ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βάσις τοιαύτης ἐρεύνης;

Τοῦ ὅπερ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀνωτέρου ἔργου τὰ μᾶλα ἐπέτυχῃ. Ἡστούμενος ὅτι οἱ τῆς παιδείας τρώμμοι και λειτουργοὶ θέλουσιν εὐρῆ ἐν τῷ βιβλίῳ πρῶχειρον βοήθημα και πολυτίμητον ἀρωγὸν πρὸς μελέτην και τελειοποίησιν ἢ συμπλήρωσιν και ἐλεγχον των ἑαυτῶν γνώσεων.

Ἐν Σμύρνη.

M. ΤΕΑΚΥΡΟΓΑΟΥΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΓΚΡΟΙΑ

Παρητήθη ὁ ὑπουργὸς των Ἐκκλησιαστικῶν και τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως κ. Μανέτας, ἀνετίθη δὲ προσωρινῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑπουργοῦ τούτου εἰς τὸν ἐπὶ των Ναυτικῶν ὑπουργὸν κ. Θεοτόκην. — Περὶ κατασκευῆς σιδηροδρόμου ἀπὸ Πειραιῶς εἰς Λάρισα: πολλοὶ ὄμιλοι κεφαλαίουχων ὑπέβαλον μέχρι τοῦδε προτάσεις εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἀλλ' οὐδεμία ἔτι ἐγένετο δεκτῆ. Τὸ ζήτημα ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι ταχέως θὰ λάβῃ τὴν αἰσιωτέραν διὰ τὰ συμφέροντα τῆς χώρας λύσιν.—Ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἡ κατασκευὴ σιδηροδρόμου ἀπὸ Διακοφῶν εἰς Καλάβρυτα κατὰ τὸ ἐν χρέσει ἐν Εὐρώπῃ σῶστημα των ὀδοντωτῶν λεγομένων.—Ἐδημοσιεύθη Β. Διάταγμα, δι' οὗ συγκαλεῖται ἡ Βουλὴ εἰς ἑκτακτον σύνοδον τὴν 27 ἰσταμένου μηνός. Κατὰ ταύτην ὑποβλήθησονται και διάφορα ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια ἀφορῶντα τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Πανεπιστημίου, τὰς ἐτησίαις ἐξετάσεις των φοιτητῶν και τὴν ὑπὸ τούτων καταβολὴν διδάκτρων. — Ὡς προσωρινὸν ἀνάκτορον τοῦ Διαδόχου θὰ χρησιμεύσῃ ἐνοικιασθεῖσά ἢ ἐπὶ τῆς πλατείας των ἀνακτόρων και ἐν τῇ ἐνάρξει τῆς δενδροστοιχίας τῆς Ἀμαλλίας μεγάλη οἰκία Μ. Νεγρέποντης.—Ὁ παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας τμηματάρχης τῆς κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως κ. Π. Χαλιόπουλος ἀντεκατεστάθη διὰ τοῦ κ. Χαρισίου Παπαμάρκου, πρῶην διευθυντοῦ τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν και συγγραφέως πολλῶν παιδαγωγικῶν ἔργων.—Γενομένης τῆς τακτικῆς συνελεύσεως των μετόχων τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ὀδιοικητοῦ αὐτῆς ἐξελέγησαν και αὐτῆς οἱ κ. κ. Π. Καλλιγᾶς και Γ. Βασιλείου, ὧν ἕληγεν ἡ τριετής θητεία.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητῆς Γνάιττ, ὅστις εἶχε διορισθῆ διαιτητῆς τῆς μεταξὺ τοῦ Βαρώνου Χίρς και τῆς Ὑψηλῆς Πύλης διαφορᾶς, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ πρῶτος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὴν δευτέραν οὐχὶ 20 ἑξ ἡζῖν, οὐδὲ πενήντηντα ὡς ἡζῖου ἢ Πύλη, ἀλλὰ 25 ἑκατομμύρια φράγκων.—Τῇ 42 ἐτρέχοντο: ἐγένετο ἐν Παρισίῳ και ἄλλαις Γαλλικαῖς πόλεσι εἰρηνικαὶ διαδηλώσεις: ἔργατων.—Ὁ ἐκπτώτος ἡγεμὸν τῆς Βουλγαρίας Ἀλέξανδρος Βάτερμπεργ ἐνμφεψῆθη μελοδραματικῆν τινὰ αἰσθὸν Soisinger καλουμένην.—Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη ἠρνήθη τῇ Βουλγαρίᾳ τὸ ὑπὸ ταύτης ἀμφισβητούμενον δικαίωμα τοῦ συνομολογεῖν συνθήκας.—Τὸ νέον Γαλλικὸν ὑπουργεῖον ἐσχηματίσθη ὡς ἐξῆς: Τηρὰρ πρωθυπουργός και ὑπουργός τοῦ Ἐμπορίου, Σποῦλλερ των Ἐξωτερικῶν, Φραισινὲ των Στρατιωτικῶν και Ζορέ των Ναυτικῶν. Προσκήρυξε δὲ ὅτι διὰ παντός μέσου θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταστήσῃ τὰς ἐπικινδύνους εἰς τὴν χώραν φαρμαστικὰς ἐνεργείας.

ΦΙΛΟΛΟΓ

σιών.—Τῆ 9ῃ Φεβρουαρίου ἐγένετο ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ ἡ ἐπίσημος δεξιῶσις τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ Ἰουλίου Κλαρετῆ, ὅστις ἐν καλλιτεχνικωτάτῳ λόγῳ ἐπέλεξε τὸ ἐγκώμιον τοῦ προκατόχου του Κυβιλλιέ Φλερύ.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαπρεποῦς φυσιολόγου κ. Καρλόου Richet ἐκδομένη ἐν Παρισίοις Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις προσκαλεῖ τοὺς ἀπανταχοῦ ἀναγνώστας αὐτῆς ἢ καὶ πάντα φίλον τῆς ἐπιστήμης νὰ πέμψῃ αὐτῇ σημειώσεις ἐπὶ πάσης παρατηρήσεως ἀναφερομένης εἰς τὰς ἐκ τῆς κληρονομικότητος μεταδιδόμενας ὁμοιότητας τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γεννητορας, ἐφ' ὅσον αὐταὶ παρουσιάζουσι τι τὸ εἶναι λόγῳ ἢ περαιτέρω μελέτης. Παράμοιον ζήτημα εἰναισιν ἢ ἐν λόγῳ Ἐπιθεώρησις πρὸς διαιτίας προκαλέσασα πλείστας παρατηρήσεις Περὶ τῆς νοσημοσύνης τῶν ζώων, αἵτινες ἀπέτελεσαν πολύτιμον διὰ τὴν ἐπιστήμην συλλογὴν. Ἡ διεύθυνσις διὰ τοὺς θέλοντας ν' ἀποστείλωσιν — καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐπιστήμονες ἰδίᾳ θὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν μελέτην τοῦ θέματος τούτου—εἶναι ἡ ἐξῆς: «La Revue Scientifique.» Boulevard St Germain 111. Διὰ τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ ἀποστείλωσι γαλλιστὶ τὰς παρατηρήσεις των γίνονται αὐταὶ καὶ ἑλληνιστὶ δεκταὶ ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἐφημερίδος καὶ τῆς Ἑβδομάδος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐν τῷ χωρίῳ Κοκοτῆς τοῦ Βόλου ἀνευρέθη μαρμαρινὴ πλάξ ἀνάγλυφον ἔχουσα ἑκπία τρέχοντα ἀπὸ ρυτίδος, ἄνωθεν δὲ τὰς λέξεις Ἀθισονας Ἰμβροτου Ἡρωσ Λαιρε. — Ἐν Πειραιεῖ παρὰ τὴν δυτικὴν πλευρὰν τοῦ λιμένος ἀνευρέθησαν τρία ἀγαθὰ ἀνάγλυφα παριστῶντα ἐν τῇ αὐτῇ στάσει τὴν Κυβέλην φέρουσαν λόντα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ φιάλην δεξιῶθεν.

ΚΑΛΑΤΕΧΝΙΑ

Κατὰ τὴν τρίτην ἐν Κερκύρᾳ παράστασιν τῆς «Φλόρας Μιράμπιλις» προσηνέθη τῷ συνθέτῃ αὐτῆς κ. Σαμάρα ὑπὸ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας μέγας ἀργυροῦς στέφανος μετὰ λύρας καὶ ταινιῶν ἀργυρῶν — Τῆ 17 Νοεμβρίου ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῇ ἐν Μιλάνῳ τὸ Καλλιτεχνικὸν Ἰωβιλαῖον τοῦ Βέρδη, συμπληρουμένης πενηνταετίας ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς πρώτης παραστάσεως τοῦ πρώτου του ἔργου: Oberto di SanBonifacio παρασταθέντος ἐν τῷ θεάτρῳ Σκάλα τοῦ Μιλάνου. Ἀλλὰ κατὰ ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ Βέρδη ἡ ἐορτὴ αὐτῆ δὲν θὰ γένη.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Μ*. Δωδεκάδα ὄλων Μαρῶν ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὡς ἀνελευθῶσιν τὰ ὑπάτα ἀξιώματα, μέχρι καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου, μεταξὺ αὐτῶν δ' ἀναφέρεται καὶ μία... ἀμερικανὴ, ἡ Μαρία Ἰωσηφίνα, γεννηθεῖσα ἐν τῇ νήσῳ Μαρτινίκα καὶ γενομένη σύζυγος τοῦ Ναπολιόντος, ἵνα πληρωθῇ ἡ προφητεία... γραιῶς μαγίσσης, προσιπούσης αὐτῆ τὸ ἔνδοξον μέλλον της. — Ἀττικιστῆ. Δυστυχῶς ἡ ἡμετέρα ἐπιστήμη, ὡς τὴν ὀνομάζετε, ἔχει τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ πολλοῦ χρόνου· ᾗδ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Γαληνοῦ, ὡς διηγείται οὗτος, ἐθεωρεῖτο μέγα σφάλμα νὰ εἴπῃ τις τὴν κράμβην λ. χ. κράμβην καὶ οὐχὶ Ράφανον, ὅπως τὴν ἐκάλουν οἱ παλαὶ Ἀθηναῖοι κτλ.—Ἐμμ. Ψ. Ρ. Σαράν. Ἐλάδομεν ἐπιστολὴν. Ἄμα ὡς ληρθῶσι καὶ τὰ λοιπὰ, ἐκτελέσωμεν παραγγελίας. — Ν. Γ. Οἰκ. Κηποδιν. Ἐλήρθσαν. Ἐγράψαμεν.—Μ.Γ.Δ. Τραπεζοῦντα. Ἐλήρθσαν. Θὰ γράψωμεν. — Δούλη θράπη. Ἄν δὲν ἐφεύρισκομεν τὸ ὄνομα τοῦτο θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ μὴ σας ἀποκριθῶμεν. Περὶ τῶν ποιημάτων: ἀκατάλληλα. — Α. Π. Ἐπίσης. — Σ. Χ. Κάϊρον. Μαντεύετε τὴν θέσιν μας καὶ ἐνοεῖτε.—Α. Μ. Βόλον. Οὐδ' ἡμεῖς γνωρίζομεν, οὐδὲ... ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων. Ἴσως βραδύτερον λύσῃ τὴν τόσον παραταθείσαν σιγὴν της.—Ἄνε. Π. Κάϊρον. Ἐστάλη εὐχαρίστως. Εἶθε νὰ γείνη αἰτία ἐγγραφῆς συνδρομητοῦ τινος νέου. — Μ. Δ. Ρουση. Ὅλα ζητηθέντα εἶχον σταλῆ εἰς Παρισίους. Γράφομεν. — Δ. Κ. Β. Ἄργος. Ἐγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς τὴν λατινικὴν ἐπιγραφὴν, ἀλλὰ ὁ ἐπιστέλλων εἶναι ἀξιοπιστός. Ἐπιτα... ἡ κατάστασις ἡμῶν ἦτο τοιαυτὴ!... Σὰς ὀφείλομεν ἐν τούτοις δύο ἀπαντήσεις εὐχαριστηρίους ἀφοτέρως. Καὶ συγχαίρομεν τὸν Προμηθεῖα διὰ τὰς περὶ τῶν συγχρόνων δημοσιογράφων κρίσεις του, ἀς ἀναπιφυλάκτως συμμερίζομεθα.—Γιῶργ. Λευκαθίμω. Προσεχώ. — Α. Π. Κύρον. Ἐστάλησαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Erachtlo Efesio. Studio critico di Enrico Soulier. Phil Doct. BB. AA. M. Univ. Sips. Roma.

Ἱστοριογεωγραφικὴ περιγραφή τῆς Ἀρχαίου μετὰ πίνακος τῶν νομισμάτων αὐτῆς, ὑπὸ θεμιστοκλέους Μ. Παρασκευοπούλου.

Bulletin de l' Association des anciens professeurs de Manières. Année 1888. Rouen.

Πόσις καὶ Πατρις. Ἀναγνώσματα, ὑπὸ Βλα-

Table with shipping schedules for Piraeus, Athens, and other ports. Columns include destination, departure times, and agents.

ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ Πέννας Δαδόχου... Πέννας Τρικούση... Πέννας Δαδόχου... Πέννας Τρικούση...

σιόν Γ. Σκορδέλη πρόην διευθυντοῦ τοῦ ἐν Πελοποννήσῳ Διδασκαλείου.

Μικρὸς Θεσαυρὸς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ἢ τοῖ Ἐπιτόμιον Ἑλληνικὸν Λεξικόν, ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη. Τεύχος 8. Ἐστίαρχης—Θητεία.

Ποιήματα (Ballades), ὑπὸ Στεφάνου Μαρτζώκη.

Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογίας, ὑπὸ Ἀλ. Ρ. Παγκαβῆ. Τεύχος ΙΒ'—ΙΓ'. Ἡρακλῆς—Ἰκέτης.

Geschichte der Griechischen Farbengebeure. Edm. Veckenstedt. Paderborn.

Μελέτη ἐπὶ τῶν σωφρονιστικῶν συστημάτων Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Αἰγύπτου μετὰ προτάσεως ἀναδιοργανώσεως τῶν ἡμετέρων φυλακῶν, ὑπὸ Περικλέους Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου.

Συνοπτικὴ Ἐκθεσις τῶν κατὰ τὸ ἐν Πειραιεῖ Ὀρφανοτροφεῖον Ἑλένης Ν. Ζάρη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως μέχρι σήμερον. 1874—1888. Ἐν Πειραιεῖ.

Λεξικὸν Ἑγκυκλοπαιδικόν, ἐκδιδόμενον ἐπιμελεῖα Ν. Γ. Πολίτου. Φυλλ. Γ'. Ἀγγλική, Κόρις—Ἀγνή.

Ἀγγέλλονται

Μαθροσ Χρόνος ἢ ὁ Γιαννιτσαρισμός ἐν Κρήτῃ, ὑπὸ Ι. Δ. Κορδολάκη.

Περὶ Ἐρωτοκρίτου καὶ τοῦ ποιητοῦ αὐτοῦ, ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ καὶ γλωσσικὴ μελέτη μετὰ Κρητικῶν Γλωσσარიῶν, ὑπὸ Α. Ν. Γιάνναρη.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ Πολυώνται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἄνεὶ δραχμῶν 3.

REVUE BLEUE 111. Boulevard St. Germain Paris.

POLITIQUE ET LITTÉRAIRE PARAISSANT LE SAMEDI Six mois 20 fr.—Un an 38 fr.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΚΟΜΜΑ ΤΕΤΡΩ ΠΕΡΙΠΟΥ 96 ΣΕΛΙΔΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ Τεύχος 1—3 Θάρος Βλέκας, Ἑλληνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Π. Καλλιγᾶ.

Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει).

3—5 Ὁ Ἐξηναεβδόνης, κωμῶδια Μολιέρου, κατὰ τὴν ἐξελληνισμὸν τοῦ Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.

Ποιήματα Φ. Κοππῆ (ἐν τῷ 5ῳ τεύχει).

6 Περίληψις ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ὑπὸ Α. Ρ. Παγκαβῆ.

7 x 9 Λουῖζα Μόλλερ, τραγωδία Φ. Σχίλλερου.

8 Ὑμνεῖ τῆς φύξης ὑπὸ Θεομισθίου.

10 Διηγήματα σύγχρονα Ἑλληνικά, ὑπὸ Δ. Βυζαντίου, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνου, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέργη καὶ Α. Καρκαβίτσα.

11—13 Στράτης Καλοπίγειρος, ἠθογραφικὴ ἑλληνικὴ ὑπὸ Στ. Κουμανοῦδη.

14—15 Ἀμλέτος, τραγωδία Σαικσπέρου μετέφρασις ὑπὸ Σ. Δ. Βυζαντίου.

16—17 Ἄσμα τῶν Χριστογεννητῶν, διηγήματα ὑπὸ Κ. Δίκεν.

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται λεπτὰ 60. Ἡ συνδρομὴ διὰ 25 (α' σειρά) δρ. 12

Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐννοοῦνται αὐταὶ αἱ τιμαὶ εἰς χρυσῶν ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις